

II
357 180

ЯНА РАШЕВА - МЕРДЖАНОВА

ОКЕАНИ

ИЗБРАНО

Яна Рашева-Мерджанова

ОКЕАНИ

избрано

***Посвещавам
на всички малки лъвици***

Моя малка лъвице

От теб, моя малка лъвице,
тъй кървах ми раните,
че на, ето ме, хвърлих те
на християните.
И това, двама знаем го,
не само виц е –
прости ми за стореното,
моя малка лъвице!

Жак Превер

и на всички малки

Бамби

Днес срещнах погледа на сърне –
да плува из въздуха на елите –
съвсем сам –
съвсем не вързан още за очите –
как ясно видях –
без тях –
да трепти сияйно Майката Природа –
неизменно и все по-млада –
от децата си.

7 август 2014

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора и на издателство „Изток-Запад“.

© Яна Рашева-Мерджанова, автор, 2014

© Издателство „Изток-Запад“, 2014

ISBN

СЪДЪРЖАНИЕ

Неми стихове 2013 9

Немота	9	Хапи-нка	11
Виж какво щастливо мече	9	Херкулес	11
Отвъд	9	Свети Валентин	12
Водни басейни	10	Всичко сме си казали	12
Интерактивност	10		

Глупашки изповеди 1995 13

Струва си	15	Трудна любов	23
Родилка	15	За една Жулиета	24
Сладост	16	Море	25
Вехтошарка	17	Черупки	25
Плен	18	И днес	26
Измежду хиляди	18	Без думи	26
Плен	19	Прощъпулник	27
Коя съм	20	Безвремие	28
Бъди милостива	20	Посоки	29
Побързай	21	Равновесие	29
Нали	22	Глупашки изповеди	30
Не си струва	22		

Неорисана 1996 31

Разговор	33	Вълшебство	38
Раждането на думите	33	Врабче	39
Лъв	34	Огърлица	39
Толкова ли съм	35	За изневяратата	40
Не помня мъжете	36	Затишие	40
Тогава	36	Весела Коледа	41
На Левски	37	Неизходимост	42
*** на Родината	37	Вярвам си	43
Триптих	38	Неорисана	44

Душата на бис 1997 45

Ще освиркам	47	Довиждане, мъничета	48
Ангели и Дяволи	47	Жребий	48

Не ми върви	49	Податлив лед	51
По-силният	50	За безкрая	51
Гледна точка	50	Душата на бис	52

Ела да видиш нещо 1998 53

Мравчи мисли	55	Свободата	61
Молитва	55	В длъжност	61
И както	56	За стотинките	62
Мълчание	56	Ако искате	63
Невинност	57	XX-ти век	64
Страх	58	Клетва	64
Привидения	58	За толкова	65
Скитница	59	Зарастват границите	65
*** на А.	60	Ела да видиш нещо	66

Насред фразата 1999 67

Ден за ден	69	Прокълнат	78
Пуста да опустее	70	Играчка	79
Оголва ключица душата	71	Истинска е вече чуждостта ми	79
Количката ти детска	72	Непокътнат	80
Проста аритметика	72	След рецитал	81
Приятелят	73	Вече знае	82
Не безпокойте мъката	74	Моят престол	82
Тъмнината ляга	74	Поет	83
Лека нощ	75	Гърдите ми са малки карамфили	84
В днешния ден	76	Нямам повече	85
Ще дочакам хубавото време	76	Насред фразата	86
Енъовден	77		

Под нулата на кантара 2000 87

Приятелю	89	Фолкрими	94
Молба	89	Вени	95
Чудовище	90	Разпятия	95
Приказка	91	Не се тревожа	96
Никой не ми липсва	92	Скривалище	97
Дарение	93	Сърдечна чакра	98
Надеждата	94	Празникът „Нони“	98

Видение	99	Не ми пука	101
Мъжка бременност	99	Под нулата на кантара	102
Не е наш въпрос	100		

Лунарна възраст 2002 103

И жената, и мъжът	105	Коего наричам	119
Послушница	106	Девическо	120
Кожа на жена	106	Бебе	121
Както си знам	107	Кошута	121
Архангели	108	Безпътие	122
Държавно устройство	109	Не се заблуждавай	122
Ще се накажа	110	На единия гвоздей	123
Ако нямах	110	Отзад-напред	124
Така да ме виждаш	111	Някой	124
Заминаване	112	Измислено момиченце	125
Акула	113	Не ми личи	126
Нирвана	114	Изпращане	127
Да си говорим	115	Умалителни	127
Слънчевата пътека	116	Преобрънато време	128
Не че не боли	117	Типичната жена	129
Свободно време	118	Лунарна възраст	130
Погребение	118		

Бънджискокове 2003 131

Тайна	133	Ескизи	142
Искам да се разрева	133	Жената	142
Мълчина	134	Новата ми прическа	143
Не ти ли става мъчно	135	На мъжете (<i>ми</i>)	143
Разковниче	136	Когато не пътувам	144
Натюрморт	136	Толкова проклета	144
Това поне	137	Ако знаеш днес...	145
Все някога ще си замина	138	Постигнах свободата	145
Няма да е същото	139	Съществото	145
Той си знае	139	Огледални образи	146
Вън от Държавата	140	Прощаване	147
Не останах вярна	141	Бънджискокове	148
Сърцето ми е малка боровинка	141		

Майчин нощник/Примитивен свят 2005**149**

Матриархат	151	С когото не разговарям	157
Огледала	151	Където съдбата	158
Дансинг	152	Богоявление	158
Ако си	152	Вселена	159
До всички	153	Приключение в Еипет	159
Мерни единици	153	Против уроки	160
Езичница	153	Малко гробче за минали работи	160
Аз нямам дом	154	Граница	161
Граматика на смъртта	154	Мили мой	162
Захапки	155	П-освещение	162
Което остана	155	Потопих бъдещето	163
Нобелистка	156	Тук прекъснах мама	163
Проститутка	157	Примитивен свят	164

Избрани пътища на б(л)удството 2009**165**

Будист-ка	167
-----------	-----

Годиначета и рози 2012**169**

Великден	171	Един цял ден	175
Нагоре–надолу	172	Извън цикъл	176
Вишнев Вишну	172	Меко куче	176
Топла свръзка	173	Произход на видовете	177
Ето това е	173	Диета на мълчанието	177
Още малко	174	На-ни-на	178
Успение	174	Условна надежда	178
Като кутре	175	Годиначе с рози	179

Неми стихове

Всъщност, Поетът е ням – един аутист, който само пише и подава. Чрез поезията (се) удържа в немотата.

Немота

От тези гледки
окото ми онемява –
от тези чувства
душата ми изумява.
А тези, а тези! –
цялата опустявам –
и идат щедрите смисли
от Немотата

„Виж какво щастливо мече!“

Днес
Играх
Танцувах
Сричах
Писах
Имам
и ти нося
едни щастливи изречения –
лапки връз пясъка
и две ходила,
отпечатани на снега

Отвъд

По-нагоре е това,
каквото завчера бе долу.
Накрай света е туй,
което лани беше в центъра.
Едва отвъд и на незримото
се любят –
Нирвана с Блаженството

Януари 2013

Водни басейни
Поезията е моите хриле.
Минах 11 океана,
за да уча
Немотата
12 – цялостен и свършен цикъл,
след който ...
Няма смисъл!
Все някой
ще го преведе –
оттатък

Океаните:

Глупашки изповеди. София, Университетско издателство „Свети Климент Охридски“, 1995.
Неорисана. София, Издателска къща „Христо Ботев“, 1996.
Душата на бис. София, Университетско издателство „Свети Климент Охридски“, 1997.
Ела да видиш нещо. София, Издателска къща „Христо Ботев“, 1998.
Насред фразата. София, Издателска къща „Христо Ботев“, 1999.
Под нулата на кантара. София, Издателска къща „Христо Ботев“, 2000.
Лунарна възраст. София, Университетско издателство „Свети Климент Охридски“, 2002.
Бънджискокове. София, Издателска къща „Даная Интернешънъл“, 2003.
Майчин нощник – Примитивен свят. София, Издателска къща „Даная Интернешънъл“, 2005.
Избрани пътища на б(л)удството. София, Издателска къща „Петексон“, 2009.
Годиначета и рози. София, Издателска къща „Петесон“, 2012.

Интерактивност

на Е.

Господ ми звъни в сърцето
и си разговарят –
като искам да узная,
чувам само шракването.
И по някое си време
щом сама се изненадам –
не подскачам театрално,
а се уча да внимавам –
от самото им начало
на нещата.

27 януари 2013

Хапи-нка

на Р.

Река проряза пустошта им
и с'бра очите на свирепа жажда –
и съвсем на прага на смъртта й,
Той хвана я за два ръкава –
провлече я и я положи –
все насила –
в лагуната кърмилница на Океана –
митични и контрастни прототипи
на днешните платени жрици.

27 януари 2013

Херкулес

на Т.

Не че тайно не припаяват
да се провалиш,
не че не измислят
подвизи без смисъл –
смисълът да изгориш –
не че в дирите ти не посипват ад –
но във детските ти светли длани
всеки змей се укротява –
няма нужда да го удушаваш –
и сте тъй прекрасен образ,
че си заслужава –
да те нямам.

27 януари 2013

Свети Валентин

На Свети Валентин
ще те пратя
по дяволите –
сам на кино,

за да ти прожектирам
себе си –

и краят ми
ще е началото
на сътворението
ти.

13 февруари 2013

Всичко сме си казали на Ивето

От мен
по малко немота,
от теб, приятелю,
по малко,
и паметна носталгия,
че всичко сме
си казали.

27 януари 2013

ГЛУПАШКИ ИЗПОВЕДИ

1995

Струва си

Ще имаш бебе? Това е друго нещо.
Това си струва вече
да кажеш „не“ на светските забави
и скоростната кариера.

Ще имаш бебе? Това е вече нещо.
Едно дете си струва
години самота да извървиш
за миговете щастие от него.

Ще имаш бебе? Завиждам ти
за тържеството на мига родилен,
за тежката умора и безсъниците –
ще ти помогнат да останеш чиста.

Ще имаш бебе? Послушай ме
и подготви сърцето си като Лисичката.
Защото най-жестока е съдбата на жена,
поискала се Майка след години минали.

Родилка

Працяща болка ми показва, че време е.
Багажа – стегнат предвидливо,
душата също е в очакване отдавна.
Под струята вода се мушвам бързо –
да бъда чиста теб, за да посрещна.
Косата, дрехите и малко крем. Готова съм.
Целувки две оставям на нощта и тръгвам.
... Вече съм по нощница.
Вече аз и ти сме само и няма никой да смути
това, което ще направим – аз и ти.
Започваме! Хайде, още малко,
задръж така! И пак, и пак ...

Разкъсвам се и пръскам
на хиляди парчета.
Разбира се, илюзия е.
Но истина е, че съм вече празна.
Във мен те няма.
Проплака в други нечий ръце.
Усмивка в сълзи се разтваря –
напусна ме, избяга...

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО!
Добре дошла при мен отново!

Сладост

Бързам за теб.
Ти ме викаш.
Усещам го дори във друга стая.
Усещам го дори насън
и пипнешком във тъмнината
разголвам се и ти поднасям гръд.
Очите ми затворени те виждат.
Ръцете ми те знаят наизуст –
разтварят и огъват се на лодка
и те понасят: „люш-люш-люш“.

Ти гълташ ненаситно и тревожно,
набърчила си ангелско чело,
задавяш се, уплашено поемаш въздух
и пак лудешки впиваш се за нов живот.

Така...унесе се във дрямка сладка,
отпускат се чертите ти, усмихваш се едва.
Зората вече наднича от прозореца,
доволна, че не е сама.

Ще се надигнем бавно,
слети заедно като преди.
Все вдишвам бузката ти
като за последна сладост...
Ела, ще вдъхнем първи ранината.
Денят за другите едва сега започва.

Вехтошарка

Би трябвало да съм доволна.
Би трябвало да се гордея,
че сте свободни, здрави, любещи.
Че тръгвате от мен сияещи
и вярващи безумно в себе си.
Би трябвало, а чувствам задух
и тежкото бутало на безъниците
затиска мозъка ми
до едничка мисъл: „Няма ги“.

Животът целия изтекъл е в очите.
Те пръскат се, барутени огньове,
и стигат ви неканени.
Една ненужна майчина любов
постилат ви и се надяват...

Започвам вехториите
грижливо да подреждам.
Две топки, камионче, кукли
и мъничките още нови дрешки.
Ще ги скътам в гардероба –
може пък да ни потребват..
Дори и аз съзнавам,
че съм смешна и ви преча с тези сълзи.
Спирам, вехтошарката умело ще се скрие.

Плен

Прожекторни ръце опипват ме,
все гладни октоподни смукалца.
Прегръщат ме, но зная, че готови са
да смачкат топлото ми тяло.

Прожекторни очи пронизват ме,
на алигатор безпощаден рентген.
Спокойни са, но зная, че следят ме
и чакат да направя грешка.

Прожекторни коси засипват ме,
на паяк мрежа от лъжи изкусни.
Красят ме и вървя през светло,
но имам чувство, че не виждам.

Прожекторни лъчи рисуват ме
с хамелеонска пъстра дрешка.
В поклона крадешком оглеждам –
безцветна шарка съм сред всички.

С усилие съдбовно лъчите ще прескоча,
косите ще отрежа, очите ще подмина,
ръцете ще отблъсна, прожекторните.
И ще се разпознавя – вън от Сцената.

Измежду хиляди

Гърдите с мъка се повдигат.
Фучи в издишвани вихрушки болка.
С юмрук сърцето изтърбушено притискам –
в юмруче то напук се свива кърваво.

Косите късат се в светкавици набръчкани
и счупените им ножове тялото раздират.

Понечват пръстите ми в сноп да ги завържат –
на кубчета отсечени изтрополяват в мозъка.

Очите свършват се, усмихнати,
и в пелена от дупки плетена повивам ги.
В утробата си, оцеляла в мъртвото,
на семе ново коренчето сещам.

Как болката презирам и как обичам я,
когато мен избира да изражда,
когато сграбчва мен нетърпелива,
измежду хиляди страхливи разпознала ме.

Днес

Днес пак не бях на себе си.
Днес пак на рожбите ми светлите очи
захвърлих в езера, размътени
от болката, внезапно шурнала.

Днес пак излъгах себе си.
Днес пак направих се, че вярвам
във прошката с нескривана досада
и в любовта на дребно разпродавана.

Днес пак надминах себе си.
Днес пак направих утринна гимнастика,
и глътнах витамини, и освежих се с маска.
Опитах се, доколкото ми е възможно,
да не прекалявам с яденето.

Днес пак намразих себе си.
Днес пак направих бръчките заспали
подигравателно – маймунки същи,
да дращят клоунски върху лицето ми.
Сега надниквам в себе си.

Сърце на топка – по детски скъсана и омотана.
Една пътечка водопадна, тичаща към устните,
в издайническа чупка скършени.

Коя съм

Във тъмна нощ избира огън
да пусне пипалата си на воля.
Сълзица кротка го погалва –
умира, но разцепва го с безшумен съсък.

Пътеката, от страст и горест овъглена,
прегръщат пламнали вълните.
И точно там покълва цвете,
сълзата дето е попила.

Проплъзва цветето и вече е на нея –
две остриета влюбени целуват се във мене.
Не зная аз ПЪТЕКА ЛИ СЪМ ИЛИ ЦВЕТЕ,
а може би И ДВЕТЕ.

Бъди милостива

Нежността идва
късно при мен.
И моля я дълго.
Щом дойде,
нахълтва гаменски
и почва да рушка.
Не меки пантофи,
цървули избира.
Не тежка коприна,
сукното навлича.
Не меката шапка,

гологлава ходи
и някак усещам,
не ти се харесва.
Опитвам се тихичко
знак да направя,
но тя се изсмива –
открай е такава.
Глезливо се шура
и чака милувки –
и тя била в нужда.
Най-после присяда
и мисля си – ето...
Но тя се обляга
на твоето рамо
и тихо задрямва.
Измъкваш то.
Тръгваш.

За теб я извиках.
Бъди милостива!

Побързай

Лампата е светната
и чака те.
Не иска да заспи.
Слънца милион
в очите ѝ прегарят,
но раждат нови,
за да ги видиш
и отдалече.
Да не се изгубиш...
Побързай,
все още лампата е светната.
А аз
по малко
гасна.

Нали

В рокля съм – мечта от сънищата детски.
Косите златни са – прашец разпръскват,
от който брезови филизи избуяват
и нежно жужнат – жеравни дъги трептящи.

Рубинна жар, магьосват устните,
с криле неуловимо пърхаци. Челото ми
разлиства се небесно
и бликват тайните му бистри.

Оглеждам се за теб – и се събуждам.
Наистина било е сън.
Но ти, нали ще ме обичаш
и такава – истинска?

Милувка вместо рокля от коприна,
целуваща усмивка за червило,
една сълза, гримирала очите ми
с блестящи бръчици, безсънно живи.

Не си струва

Не си струва
да плачеш за мен.

Но щом си решила,
нахапана ягода,
устните стискай,
кръвта да не шурне.

Но щом си решила,
с катранен тютюн
рисувай клепачите
морни.

Но щом си решила,
ръката втвърди си –
вратата да дръпне след теб
и затвори я.

Но щом си решила...
Послушай,
не си струва
да плачеш за мен.

Усмихни ми се.

Трудна любов

Липсваш ми.
Липсваш ми непрекъснато.
Трябваш ми.
Трябваш ми смъртно.

Сърдя се.
Пак закъсняваш.
Страх ме е.
Няма да дойдеш.
Огън избухва и стапя се влюбен.
Розата цъфва и спира да диша.
Устни закръглени пръскат се в дия.
Идват и чезнат длани във отлив.
Очите ще чакат без въздух и в пепел,
от пръски на лава жумящи,
но пазейки семето наше –
зачената трудна любов,
в утробата майчина спящо.

За една Жулиета

Блажени са грешниците.
Защото обичат.
Познали живота във сладост,
лишени от нея завинаги.
И най-много са хора – в изкуплението,
с простряната над тях милост свише.
Блажени са вярващите.
Надежда и сила владеят –
оскъдни до липса
във времето хилаво.
Един огромен смисъл владеят
във хаос от дребни безсмислия.

Блажени са влюбените –
все вярващи грешници.
Илюзията си вечна прегърнали –
една сигурна истина.
И себе си имат,
отдадени другиму.
Блажени са любените –
в гръдта Девина люляните.
Ранявани остро със вяра,
греховно с милувки лекувани.

Жулиета е два пъти блажена –
любяща и любена тя е.
Единствена някой погубва –
Единствена някой възнася.
И пак някой намира я в друга.
Наистина вече не помним
Монтеки ли беше или Капулети.
И моя си имам – една е сред всички.

Очите ѝ сякаш не са кадифени.
А устни в тревоги бледнеят.

С усилие бухват коси изтънели
и мътни им струйки, щом вятъра духне,
лицето размиват на бръчици ситни.
Смехът е за мене, но повече плаче.

Страхувам се много, че страда...
Свободата ѝ връщам, смъртта да избегне.
Жулиета обаче, едва ли отново ще стане.

Море

На листа лесно всичко излиза.
Не се страхувам и ми олеква.
Майчино е тялото,
безбрежно е сърцето.

Чиста съм.
Изморена съм.
Солена съм.
Море съм...
от сърдечен прибой развълнувано,
с вълни–ласки към любимия разплискано,
в своите си лилаво-тъжни очи препъвано
от копнежите си – безнадеждно смъртни.

Черупки

Стиховете ми ще се печатат.
Срещу определена такса.
Внимателно анализирани, щамповани,
едва след туй ще се продават.

Но те отказват да платим цената.
Е, няма да се напечатат.

Но май наистина вместо сергия,
е по-добре живота им да пазя,

че инак цяла аз,
черупка на яйце
от полог майчин,
ще се срутя.

И днес

И днес е празник.
По женски помечтах си тайно.
По женски се надявах да се случи
нещо изненадващо, дори и страшно.
По женски не показах нищо.

И днес е празник.
И днес почти отмина.
И „днес“ почти забравих –
един от всичките ми дни,
еднакви.

Без думи

Натискам дръжката, отварям тихо
и виждам ви – поостарели, влюбени,
наведени към светлото, прочитащи
за кой ли път последното „Добре съм.“

Оглеждам се за лебедите на стената,
будилника и счупеното огледалце.
На мястото си всичко е – пречисто, вечно,
с дъха на розово закумче от градината на баба.

Присядам тихо на леглото –
покоя да не стресна, а го пусна в мене.
Усещам се очаквана и се възраждам –
изпълват ме невинните ми стари истини.

Натискам дръжката, отварям тихо
и виждам ви – поостарели, влюбени.
„Защо е пак отключена вратата, мамо?“
„За теб“ – с очи ще кажете и ще простите.

Прощъпулник

Пеленаче съм.
Най-мъдрото ми време.
Деня удостоявам с прощъпулник.
В съня избирам скъп довереник,
пак татко.

Дете съм.
Най-чистото ми време.
Трептя, изкъпана с ръце-милувки.
Подскачам на шега в пъртина – строги стъпки,
със татко.
Млада съм.
Най-щедрото ми време.
Раздавам и очаквам като млечен път мечтите.
Следят посоката ми тичащи очите,
на татко.

Майка съм.
Най-силното ми време.
Имам туй, което искам.
Зная, че ще мога още и от него дишам,
като татко.

В черно съм.
Подплатата е бяла.
Той викаше ми винаги „Снежанка“.
За първи път го виждам пеленаче.
На мен последен прощъпулник прави.

Безвремие

Вретеното на зимната топола
стрелка е в циферблат обърнат.
Часовник от църковната фасада
в безмълвието свети и ми спомня,
че Времето се спъна в Бог
и спря, за да пребъде вечно.

Но как във себе си да спра –
на пътник грешен,
хода му разчетен?
Дори да викам „не“ без глас,
тик-така мойта катедрала.
И с „да“ да тегля го напред,
не стигам даже с вопъл края.

Но щом приседна кротко
и обърна гръб
на всички „Да“ и „Не“ във мене,
усещам пълното Безвремие във знак,
че съм Лишена Тук, а Там – Приета.

Посоки

Вчера вече е било
Трябва ли назад да се обръщам?

Днес е моят ден
Трябва ли да бързам да го мина?

Утре обещава всичко
Трябва ли от него да избирам?

По-нататък – немислимото.
Трябва ли пред прага му да бъда нищо?

Равновесие

Щом някой помощ ми предложи,
подострям клюмнали антени.
Сигнали пращат отрицателни –
благотворителност не ще приемат.

Ако ли трап маскира сръчно
преди да сторя грешка,
везните за летеж катурвам първа,
от моята страна по-леки.

Не искам нищо даром от живота.
Ни вейки лаврови, ни трънена корона.
Не искам и аванс да получавам.
Аз просто мога всичко да заслужа.

Глупашки изповеди

Колосани усмивки, димящи още,
очите ми попарват и до сажди сгърчват.
Ехидна благосклонност със разкошни форми
и без това прегърбените рамене съвсем захлупва.

Лакирани прегръдки сърцето ми втвърдяват.
На тясно ще се пръсне, от хрипове се дави.
Почти нарочно се напуква и през плач изригва –
когато най-не трябва.

Във ъгъла засрамена се свивам.
Къде съм тръгнала, къде ще може
сърцето глупаво да се равнява
със преуспелите, със асьл дамите?

Ръце занемарени една във друга крия.
„Довиждане“ и тръгвам, пренебрежително отвръщат.
Не хвърлям смачканото, а дома прибирам.
Ще го изкъпя до подпухнало (със моите глупачета).

Все тъй ли ще ме подиграват?
Едно се моля само –
да имам сили
да не поумнявам.

НЕОРИСАНА

1996

Разговор

Не искам да ти казвам всичко.
Загатвам за каквото мисля.
Да можеш ти наум самичък
да кажеш туй, което мислиш.

За разговор не трябва думи,
а тайното взаимно чувство.
Ще чуеш глас, отвръщаш мълком.
Гадаейки се, в другия надникваш.

Единствената пречка днес е,
че прото мълчаливците са рядкост.

Раждането на думите

Болят ме ненаписаните думи,
напиша ли ги – губят смисъл.
В кръвта живеят истинските чувства,
словата груби са им маска.

Затуй рисувам ги по бели листи.
Когато оживеят, чувам писък
от най-дълбоката си рана.
Изплаква музика новородена.

Беззвучна музика –
намерен смисъл.

Лъв

Лъв, решил да благоденства,
беззащитен е като калинка
със табелка „Аз съм ваша“.
И с юмрук да го заплашиш,
ще помисли, че е поздрав.
Разликата тук е тая,
че не можеш да го смачкаш.

Лъв, решил да отмъщава,
по-зловещ е от змията
със табелка „Смъртоносно“.
И с възторг да го ласкаеш,
ще ти върне скорпионски.
Разликата е в тревата –
той вълнува,
ти я отегчаваш.

Лъв, реши ли да лъвува,
свършено е със змиите
и с табелките – закани.
Могат смелите калинки
във очите му да шарят.
Разликата пак я има,
той обаче я желае.

И хвъркатите не подозират
слепота в зниците му как дълбаят.

Толкова ли съм?

Толкова съм незначителна и дребна!
Също мравка от мравуняк дружен.
Също лебед, ятото ядосал,
също фронтовак под някой номер.

Толкова съм незначителна и дребна!
Също старец пред пълзящо бебе,
също зрител пред артист-вълшебник,
също влюбен и презрян безпътник.

Също шума, по която стъпват
и разчистват, за да има място.
Също мида за глада на кита,
също кукуряк пред расов гербер.

Също барби пред принцеса жива,
също парцаливка редом с барби.
Също приказка пред точна цифра,
също стих пред битова реклама.

Толкова съм незначителна и дребна!
Но опитвам да дребнея още –
като малката сълза в тревата,
от която перлата се учи.

Не помня мъжете

Не помня мъжете, които харесвах.
Дали старостта, подранила без време,
или лудостта, на любов тъй прилична,
единствено име оставиха в мене?

Не помня усмивките, дето постлаха
със слънчеви сенки пътеките тайни.
Навярно да мога, след всичкото тичане,
от тях да отдъхна при моя закрилник.

Не помня очите, които откриха
жена във невзрачното свито момиче.
Навярно да мога без грубост и в болка
взаимност съдбовна и вяра да бъда.

Не помня мъжете, които харесвах.
Не помня защо и дали ги е имало.
Навярно да мога, преди да узная,
в земята да легна, до моя единствен.

Тогава

Ще взема папката да почетем
беззвучно.
Ще тлее нежно малката ни
свещ – сълза.
Щом в сетната ѝ капка светлина
денят изплува,
ще сме надбягали Живота с теб –
баща и дъщеря.

На Левски

Един от многото,
избран невинен от Съдбата.
Един сред многото,
самотен жерав изоставен.

Един за многото,
да изтърпи за всички набеден Разпятието.
Един на многото – достатъчна
и днес на съвестта ни дребна

Заупокойна
Литургия
Света.

на Родината

Какво направих за теб?
Не уших знамената ти.
Не превързах ранените ти.
Не погребях героите ти.
Не построих паметниците ти.
Не посях цветята ти.
Не нарисувах картините ти.
Не написах песните ти...
Дори не съм в залата да участвам.
Събуждам децата си –
тях ти оставям.

ТРИПТИХ

Вълшебство

на Елена

Нощта свърши. Сутрин е.
Спиш ти – мъничка кукла изваяна.
Спят така и батко – рошльовци палави.
Спи татко – порастнало бебе.
Аз ви слушам – напрегната и
препълнена.
Гърдите ми праят от млякото,
душата ми будува зарад чувствата,
сърцето ми диктува ритъма,
умът преглежда себе си.

Тревога или радост ме просмукват?
Тревогата от вашето отиване
и радостта от вашето завръщане.
Само ти, слънчева моя, си още при мен.
Само ти, безбрежна моя, си малка до там,
че стъпвайки на розовите си ефирни стъпалца,
подкрепяна от всички нас,
си най-близко до Земята.
И най-близко до Бога. Досами сърцето му.

Тихо. Внимателно.
Не мърдам.
Не потрепват мускулите ми.
Почти не дишам.
Да не сепна те –
тъй чувствителни са сетивата ти.
Спи, вълшебство мое,
как щастлива съм, че те заслужих
и как ужасно се страхувам, че ще свършиш.

Врабче

на Тошо

Обичам те, врабченце рошаво,
мъничко топче слънчев пух във шепа.
Тъй влюбена съм в твойто „Чик – чик!“
и в смеещите се потропващи крачета.

Обичам те, врабченце рошаво,
треперещо от мъка неразбрана.
Ще се опитам, пак съм сбъркала,
да спра солените поточета.

Обичам те, непредсказуемо момченце мое,
от приказките чуден малък принц.
Заклучено те имам в моя спомен –
на мама миналия малък син.

Огърлица

на Рали

Прости несъвършенствата ми.
Прости, че крясвам грубо,
че съм причина пак лицето ти
в сълзи разплакани да се окъпва.

Не се страхувай, нежна, ти от вика.
Той щит лъжлив е на усилие безпомощно
да те проникна и достигна мълком
със светостта на твоите чувства.

Изтрий очи и усмихни се благосклонно.
Ти можеш да помогнеш на обърканата.
Ела, огърлицата чакай да си сложа
на твоите детски опрощаващи ръчички.

За изневярата

Когато трах подгони ме свиреп,
в нощта се скривам онемяла.
И тя жена е клета като мен,
и тя във черно елегантна става.

Отвъд умората, отвъд скръбта,
отвъд смирената ненавист,
отвъд отчаяната мисъл на деня,
отвъд и себе си, откривам Рая.

Остатък краен и безкрай далеч
за мойто тленно тежко тяло.
Но чакащ всяка нощ самата мен
за тайна среща – свята изневяра.

**Че утре мъжкият ми ден горчив
от мен ще чака сила, слабата.**

Затишие

Дъждът се свърши.
Поляните, простряни
на речните възета,
лице избелват.

Тихо е.
Дори в пчелина
припрян не бързат.

Очаква нещо
смълчаната природа.
Като невеста млада –
на моминството края...

Весела Коледа

Има на Коледа
някакви странници –
не без компания,
не без подаръци.
Празникът просто
е само за някои.

Те и на Коледа
пак са нещастници
както са свикнали
страшно отдавна.
Дишат виелица,
топлят я в себе си.
С гривни разнежени
звънкат из тъмното.
Тайно търкулват ги
в чуждите сънища.
Тайно им Тайнството
правят на истина.

Могат по морските
шепи да стъпват.
Само с дъждовния
прах се насищат.
Някакви странници.
Свещ да запалим
за тяхното раждане.

Неизходимост

Не можем да влезем
в лятото мълчаливи.
Празнуват слънцето
слънчогледите диви.

В междуредието
ред ще бучнем и ние.
Побързай, след бучка
изгрева ще открием.

Пред чужди свои
прокървява небето.
Мигът да разтвориш
вкочаненото тяло.

Мигът да избълваш
нежност за никого.
Мигът да си буден
колкото бучката...

Не можем да влезем.
Слънчогледите диви,
в лятото мълчаливи,
създават слънцето.

Сами и осмислени –
неизходима е бучката.

Вярвам си

Метна ли едната си длан,
разпорен, въздухът съска.
Другата вмъкна ли там,
Земята притискам за пулса.

Просна ли плътна снага,
нивото озон се покачва.
Само ако изръмжа,
ще пръсна отровните атоми.

Вярвам си, ако да съм
невидима в бесния хаос.
Ако и моята длан
да гали, не жезъл да стиска.

Неорисана

Винаги съм завиждала,
благородно, разбира се,
на гърлата божествени,
покоряващи до безумие.

На танцьорите – мимове,
съвършени в безмълвие,
на художника с четката,
покровител на багрите.

На момичето – грация,
с хубостта си лекуващо
от пороци и тумори,
нелечими без влюбване.

Неорисана им завиждам,
благородно, разбира се.
Близка съм с думите,
само написани.

Безнадеждно са тихи,
по това си допадаме.
Но си мисля, след вечност
и когато ме няма,

те живот ще добият,
толкоз годин бозали,
изцелявайки всичките
благородни нещастници.

Може пък да е орис,
че са само написани...

ДУШАТА НА БИС

1997

Ще освиркам

Ще освиркам тази нощ
тежката си роля
на порядъчна.

Във кан-кан лудешки
снопи от косите
ще размятам.

В дрезгави целувки
резове любовни
ще се сдавят.

И децата ми, притихнали
до гръдта набъбнала,
ще отдъхнат в царството
на успялото зачатие.

Ангели и Дяволи

Когато Ангел ми обърне гръб
разбирам, че и тази каста
си има своите трески
за дялане. Каква измама!

Когато Дяволът с усмивка зла
застане редом с мен в окопа,
разбирам, че и Той е пощаден
да бъде свой. Каква ирония!

Затуй дръпни си щедрото сърце
и нацърби нивото на гората.
И избери от всичките лица
Тогова – в болката ѝ страшна влязъл.

Довиждане, мъничета

Животът в мене свършва.
Навреме да потегля.
Обичах, колкото ми сили стигнаха.
Родих и после кърмих.
Не искам да участвам
в приказка за възрастни.
Харесвам детските,
а нашата е на привършване.

И тука нямам място.
През дупчица-прозорче
ще мога да ви гледам –
дано да продължи смехът ви.
Простете ми мъничета.
Мъчение е истинско да дишам.
Ще разберете като възрастни.
Дано не бъде скоро.

Ще тръгвам вече.
Тука свърши, другаде ме чака.
Довиждане, мъничета.
Помнете мама.

Жребий

**И ако нещо от приумиците скрити (едва ли),
очаква ме на крайна спирка,
дали ще могат от отвъдното,
от там, дето най-после стигнах,
очите ми да гонят пътя ви
и да се радват слепи
на моя най-лелеян жребий –
Майка съм и след смъртта си.**

Не ми върви

Аз няма да се боря за признание –
не мога да платя –
да се умилквам, за да чуя „Браво!“
над своя гръб.

Не ми върви и на годините –
едва съзрях
встрани от днешната акселерация
да бъдеш стар.

Не ми подхожда на осанката –
кат оня луд,
крещящ на всички, че е Дявола,
а после Бог.

Не ми прилича и на чувствата –
от огън дим,
парченца от тамян,
прикаждащи самия съд.

Нима пред него ще застана чинно
от суета?
Не ми е нужно днешното признание –
не искам да платя.

По-силният

Има по-силни от мен.

Получих плесница.

И не отвърнах.

Заклучих отвътре.

Не плаках.

Има по-силни от мен.

Сами, дали плачат?

Гледна точка

Дъждът със остри шпаги
в решетка ме превърна.
И нейните милион прозорци
простор са за душата.

Двояки са по странен начин
човешките ни чувства.
Дали простор или затвор ще бъде –
решетката е гледна точка.

Податлив лед

Податливият лед –
на крака ми предизвикателство,
яснота на неясното
и пропукал в дланта ми,

почти непреднамерен,
едва сладострастен,
убийствен релеф е
за модерното щастие.

Освен за гледеца
на душата безока,
че в неговия глетчер
си ляга светлината.

За Безкрая

Мечтая двор. И есен. Здрач.
Салкъми голи в було къдри
приспивно люлчино тежат.
Очите им, презрели рано
от хорски тайни, сок мълвят.

Разгърден, въздухът вълни
на чувства лилави и златни.
Подрънква, издоен с ведро.
Един денят, замръкнал, бърза.
Светът е ничий, само свой.

Отломък миг такъв покой
е достатъчен за мене.

Отблясък винен, сякаш здрач
и малко есен, буден спомен,
дланта ти, стара кат лоза

със корен в моите начала
и край в Безкрая на дувара.
Новородено под салкъм
бозае там
от млада майка...

Душата на бис

на Шекспир

**Окото на прозореца ми сивкав
зеница леко розовее.
Познавам – Прологът навън е почнал –
на днешното ни слънце залез морен.**

**Така Душата от хралупа-бездна
следи цвета на моите чувства.
Привърши Прологът във тях отдавна,
а в земни залезът не се повтаря.**

**Но тя трепти в корубата смрачена
и вярва, че ще има още.
И сякаш знае – тялото е сцена,
а нейният спектакъл – бис безкраен.**

ЕЛА ДА ВИДИШ НЕЩО

1998

Мравчи мисли

Когато тръгне мравка по гръбнака ми,
се смаявам в тръпки и догадки.
Тъй е сигурно сърцето

в мравчата си добродетелност,
тъй спокойна съвестта ми
зарад мравчата си доблест,

тъй преситени децата
с мравчите ми грижи,
че е по-добре да си стоя изправена –

гладна,
лоша
и отчаяна.

Молитва

Благодаря ти, Боже, че съм неизвестна,
благодаря, че хлябът ми не е белязан.
Благодаря, че вечер лягам никоя,
че сутрин хората ме подминават.

И нямам никакви молитви –
Деца, съпруг и работа си имам.
В дома ми – стиховете само,
иконата и старото кандило.

Цветята листче пак изваждат
и ме подсеща щедростта им
да ти благодаря, Всевишни,
че няма по-голяма слава –
от Бог да бъдеш забелязан,
а сутрин люде да те подминават.

И както

И както живо водорасло
отвърщам му на урагана
с изопнат по дъгата нощна
вигвам от мигли на спирала.

И както ветропоказател,
във бурята танцуващ само,
одирам набраздени длани
за улеи на типината.

И както звук в липа цъфтяща,
и както миг атлазен сутрин,
и както пламък в сумрак,
и както полъх при летене,

и както мирис на тъкано,
и както вкус на милост,
и както, всъщност, може
един човек да диша.

Мълчание

Мълчание – за посветени код.
Това е сам да си и без посока.
И чист от всякакъв бъртвеж,
и повече от всякаква достатъчност.
Далеч от всеки опит да се изкушиш,
от наглостта да се канонизираш.
Ела, приятелю, да помълчим
на кръстопътя на душите си.

Невинност

И плаче ми се, сигурно от глупост,
сигурно че няма ги децата.
С насмешка хората ме зяпат,
от часове седя на празна маса.

Очаквах го: „Написахте ли си го вече?
Не е красиво никак, кафене е.“
На крак ще го довърша,
какво ли толкоз, някакво стихотворенийце!

Във парка иначе е чудно.
Изпипани мадами, влюбени и сладоледи.
По двойки старци –
немощни, затуй щастливи.
Животни весели със примерни кайшки.

*Децата само са случайни.
И тъй от силата им се нуждая!
А те, невинни, и представа нямат,
че аз крепя се на смеха им.*

Страх

Страх ме е, че като дойдеш,
зимата не ще е свършила,
влагата ще пъпли похотливо,
няма да съм се приготвила –
кожата ми ще е неудобна
като броня, сложена насила,
къдри като копия ще щръкнат
да нанижат всичките ти мисли,
скулите ми ще са потни Хималаи
от възкачването на кръвта ми,
пръсти като вещици прокобни
ще те стискат и заклинат да не мърдаш.
Страх, че ни разобличават,
че в близостта ни е тълпата,
страх, че няма да посмееш
да ме заставиш да изохкам,
да размъкна всичките ти стави,
всичките ти пори да запълня,
да те узная в принадлежността ти,
да се простра в цял ръст такава,
дето никога не си ме знаел,
страх, че няма да посмееш
и ще си тръгнеш –
без дори да си пристигал...

Привидения

Привидя ли ти се зелена,
от младост е, а не от злоба.

Придойда ли към теб червена,
от изгрева е, не от рана.

Прелитна ли над теб без памет,
във радост е, а не в уплаха.

Причакам ли те късно вечер,
Засада е, но от целувки.

Побягна ли след туй далече,
от фалша бягам, не от тебе.

Привидя ли ти се след време,
завръщане е, не е спомен.

Скитница

Как трудно се преборвам с себе си,
как мразя всички изблици.
Как искам толкоз необмислена
да нямам време да се спирам

на всеки жест, до всяка подлостчица,
до всеки намек и трапчинка,
пожалени случайно в надпревара,
случайно сякаш още незарити.

Как трудно се преборвам с себе си,
как мразя всички изблици, които ме превръщат
в невестулка – скитница
през запустелите ни голи истини.

Не обичам да го няма.
Но обичам да го чакам.
Къщата излъсквам първо,
качвам на прозорците цветята
да ми викнат щом го видят.
Малките неща подреждам,
дето друг път подминавам.
После себе си преглеждам,
после бързо и децата,
после готвя се да съм красива.

Хърлям поглед на стопанка –
все по нещо ще убегне,
но когато чакам го съм зряща
и същественото е понятно.
Сядам с приказките в скута
и децата се накупчват.

Знаела съм все, че странна
е човешката ни участ –
чак когато нещо липсва,
ти добре го разпознаваш.

Не обичам да го няма.
Но обичам да го чакам –
липсата му да усетя
и го срещна първа вместо цвете.

Свободата

Животът е да се живее.
Играта – да се играе.
Лъжата – да се лъжем, че знаем
живота какво е да се играе.

Животът е да се живее.
Обичта – да се обричаш.
Истината – да знаем, че лъжем
в живота какво е да се обича.

Животът е да се живее.
А вярата – да се вярва.
Смъртта – истината последна,
че вярата живота ни надживява.

Животът е да се живее.
Умората – да си морен.
Свободата – да си признаеш
и в ръцете на вярата
живота си да оставиш.

В длъжност

Живях тънко и тихо –
като светулка.
Не дължа нищо и никому –
само на малките.
И може би ей на оная кайсия,
дето е залудо цъфнала зимъска.
И може би ей на ония злосторници,
дето щастливо обрулват цвета ѝ.

Живях тънко и тихо –
като светулка.
Не дължа нищо и никому –
само на себе си.
За тревогите блудкави,
дето съм дишала
и за нежните мигове –
тях съм пропускала.

Живях тънко и тихо –
като светулка.
Не дължа нищо и никому.
И във дължност загасвам.

За стотинките

Продажни времена!
Продажни нрави!
Продажни стихове!
Продажни звани!
Продажни честности!
Продажни сълзи!
Продажни грехове!
Продажни откупи!
И не че лошо е –
светът е луднал.
Но смешно е стотинка като мене –
и тя във обръщение да влезе...

Ако искате

Властните,
които не са се навластвали.

Силните,
които не помнят усилие.

Гладните,
които не са и гладували.

Ситите,
които нямат насищане.

Знаещи,
които не знаят за другите.

Майки,
които не са се продавали.

Биячи,
които подкрепят държавата.

Пушачи,
коиото си знаят правата.

Главатари
на деня кръстоносен.

Ако искате,
да ви изпея една песен.

XX-ти век

на сина ми

Користен и прагматичен,
двайсти век не е лиричен.
Рицарски стихосплетни
той не може да реди.
Делник неразговорчив
влачи неговия бит.
Кръговратът от съдби
е безличен като грим
в баграта на есента.

Вял и безразличен,
двайсти век не е лиричен.
Но пък драмите на твоя син –
бял куплет са – като дим...

Клетва

На какъв свят, Господи, Бог си!
Трябва цяла гора да изсека,
та да мине ядът ми.
Трябва цяло море да пресуша,
та да замлъкна.
Трябва цяло поле да изора,
та да изровя душата си.
Трябва цял живот да проспя,
та да сънувам на воля.
Трябва цяла смърт да продължа –
иначе няма свършване.
И трябва едно цвете да ми се усмихне,
та да утихна –
Честити си, Господи...

За толкова

И през нащърбената си от върхове усмивка
изхрачи залезът стотина лъча.
За толкова му стигна злобата –
да затрепти с рубиненото си ветрило.

На бледостта в невзрачната палитра
денят изля помията си сива.
За толкова му глупостта достигна –
да изгаси едно, две, три рубинчета.

От купола на мойта граница,
от острието на ръцете опнати,
от хълбока на всичкото си имане
в помията се хвърлям да ги търся.

А злобата? – за толкова ми стигна –
да хвана молива и да изпиша листа...

Зарастват границите

Любовта като омразата ме пожелва.
И също като нея ме ухажда.

Доверието като подлост ме улучва.
И също като нея ме учудва.

Лъжата като истината е безсилна.
И също като нея запокитва.

Усмивката като проклетие ме стряска.
И също като него ме отгласва.

Прегръдката като бесило ме закотвя.
И също като него ме люлее.

И думите като гердан вилнеят,
но вместо себе си, те мен накъсват.

Каляска преди обеди са дните ми,
а ктафалката им залезът посреща.

Зарастват границите само ако ги
премине...
макар че белезите все ще ги напомнят.

Ела да видиш нещо

**Ела да видиш нещо –
как се е курдисало Небето,
наметнало небрежно
сънливите си степи,
пристегнато със огнен пояс
като пехливанин,
синията накрачило
на Земяното снишаване.**

**Ела да видиш нещо –
как коренчето ми се примирява,
на паметта си обредите заличава,
притиска дланите си жилави
кат хранениче между истински,
разрохва паметните плочи,
отваря ми прозорец –
като процеп.**

**Ела да видим
как Земята и Небето ще вечерят –
наместо мъртвите
със обич.**

НАСРЕД ФРАЗАТА

1999

Ден за ден

Ден за ден, си казвам, ще живея,
и успявам само до неделя.

Понеделник рамото ме наболява,
дето е било опора на приятел.

Вторник незастото начувам
и очаквам сянката ми да ме следва.

В сряда ветровете си споделям –
половината на мене, половината – на него.

Във четвъртък почва да ми липсва
нещо незначително и стискам зъби.

Петъчната ми душа е примирена
и брадясала като столетник.

Санитарят в събота е на дежурство,
колкото да няма смъртни случаи.

Във неделя цветовете си говорят –
в утрешната болка смисъл да намерят.

Смисълът на утрешната болка
от неделя ме боли и ме подготвя.

Пуста да опустее

С готовност
ще умра
като чучулига
рано сутрин.
Но гърдичките ми
няма да пърхат
от болка —
ще съм щастлива.

Можете да плачете
само от радост
или от завист, разбира се,
да са дружинка.
Аз ще полегна
в лъчистия взор
на децата ми,
ще се милна в обятията им,

гаче пале при татъо си,
ще трепне мама,
ще ме угади,
и туй ще е...
Пуста да опустее,
миличката ми,
дето се е мъчила
да ме ражда.

Оголва ключица душата

Окапват листи –
есен е,
оголва ключица душата.

Отпращам щастieto –
оздравяло е.
Ще преболеждавам някого.

Стрелките се заклепват –
полунощ е.
На прага ще полуочаквам.

Довършвам свода –
сянка съм.
Ще пропищят камбаните.

Окапват листи –
душно е.
Ти събери комшиите.

Постлай ми, мамо –
гладна съм
за залък, месен от ръцете ти.

Количката ти детска

Количката ти детска вече остаря.
Но всяка пролет от прахта изтърсвам я
и одеялото с мечетата застилам.
Готова е и чака ни със теб – измислени.

Излишно е да се залъгвам с приказки.
По-добре ще е да прибера количката.
Ще си поплача и по нашто лято,
така и не дошла заради теб – небесната.

Проста аритметика

Ябълката аз делия на три –
и третинките са цели дни.
И трапезата ми, ако да е бедна,
стига да ги нагости – една на три.

И когато ги целувам,
умножавам нежността по три.
Но когато ги боли – сърцето ми
е термометър с градус утроен.

А когато си отиват,
три пъти тъгувам –
като тройна смърт.

Аксиомата е проста – делителят щом расте,
любовта на Майката се умножава.
Всеки ден се упражнявам –

все по три,
по три,
по три.

Приятелят

Приятелят вечно пращи
от компромиси,
които не си искал
и укорите му свистят
от решителност
да те направят всемоушен.

Приятелят осмисля света
с мисии,
които си съчинява
и жертвите му така
и не знаеш
от какво те спасяват.

Приятелят на часа
с тебе решава
да тръгне –
за мярката на тези неща
сетивата му
са невинни.

Защото с душа-хороскоп
знае преди тебе
кога ще го изоставиш.
Но като децата, и той,
ще те доведе до края.

Не безпокойте мъката

Не безпокойте мъката.
Тя няма нужда от съчувствие.
Не накърнявайте неволно
сърцето ѝ вгълбено.
Не уточнявайте кръстоски
в рожденото ѝ семе.
Не пожелавайте смъртта ѝ –
тя има извор в себе си.
Не безпокойте мъката.
Тя няма нужда от приятели.
Не се страхувайте от нея –
тя никому не ще отсъди.
Стъпни върху сърцето ми
да видиш, че не лъжа.

Тъмнината ляга

Тъмнината ляга
с толкова интимност
върз разголената плът
и запушва всички проходи
и притваря всичките врати
и угася всички лампи
спира всички улици
от път.

Тъмнината ляга
с толкова интимност
върз разголената плът,
че обичам
да ми притъмнява
всеки,
всеки път...

Лека нощ

Подари ми
Някакво цвете
Някаква клонка
Някаква трева
Някакво нещо
Подари ми
Цяла галактика
Знаеш
колко обичам
да слушам
фантастика.

Подари ми
Някаква Галактика
Някакво съкровище
Някакво рядко
Съцветие
Подари ми
Името на детето си
Знаеш
колко обичам
да ме приспиваш
с лъжите си.

Ако не ти се откъсват
Думите
Запречи пътя ми
С твойта прозявка
В пещерите ѝ
ще потъна
като в синя
тинтява –
неизбродното царство
на нощните ми
стенания.

В днешния ден

В днешния ден –
Преди да се родя
Не мога, мили,
да ти помогна –
полях градината,
казах „Добро утро“,
отрупах масата.

В днешния ден –
Преди да се родя
Не мога, мили,
да ти отвърна –
тръгнала съм
при мама –
да ме накърми.

Ще дочакам хубавото време

Ще дочакам хубавото време
и капците на очите си
ще разтворя широко,
за да видя
как изсветлява Океана метален
и в тюркоаза му си разресва
Изгревът кротък
рошовото сияние,
как шумовете му заприличват
на прозявка на пеленаче
сред тихите полутонове
на майчиното припяване,
как по дланите му приплъзва
първата лодка – бавно, без гребане,

да не би да набръчка
капризното му спокойствие,
как езика му лизва
наранените пясъци
и се сдобряват
оцелелите вярващи.

Ще дочакам хубавото време
и капациите на сърето си
ще разтворя широко,
докато с пантите
го изтръгна –
Най-последно! ...

Еньовден

Ще ти помагам –
не когато мога,
а когато изнемогвам.
Ще те посочвам –
не когато виждам,
а когато недовиждам.
Ще те дочаквам –
не когато вярвам,
а когато съм невярна.

И ти ще ми помогнеш –
в постелята да легна –
не с мъжко нетърпение,
с немъжка сговорчивост,
а щом коварството ми ненаситно
сърцето си приготви
и щом покани всички близки –
на Еньовден
да го зароят.

Прокълнат

на Поета

Децата –
Тревата –
Дъжда –
Кръговрата –

Капчука –
Улука –
Връвта –
на Съдбата –

Жената –
Самата –
Сама –
си е Сводница –

Зеблото –
Горкото –
Чул –
за Прокълнати.

И даже без да иска
той в лявата си половина пишка,
а с дясната пребърква листа –
да създаде присъствие от липса.

Играчка

Една добре школувана умора,
толкова отдавнашна,
че корените ѝ са срастнали
в душевното тресавище

и толкова оядена,
че е охолство даже
да си я представиш,
пълзи по вени стволоче,

подава връхчетата си
през ноздрите, от порите
на хилавата ми усмивка
готова е да се разкиска.

Една добре законспирирана умора –
координатите ѝ са жила в плътта ми.
Откакто я познавам,
животът е играчка.

Истинска е вече чуждостта ми

Истинна е вече чуждостта ми –
все едно съм у дома си.
Истинна е всяка дума –
все едно край одъра на чумав.
Истинни са хорските бездушия –
все едно душите ни са Божии.

Истинна е вече чуждостта ми –
все едно съм у дома си.
Като стъпна, дюшемето полегато
ще преглътне, все едно от радост.

Като тропна, тате ще изохка,
все едно не знае колко съм за кратко.

Истинна е вече чуждостта ми –
все едно съм вече у дома си.
Спалнята ми цялата е бяла –
все едно, че всичко е видяла.
Детските играчки са смирени –
верните ръце са някак неми.

**Истинска е вече чуждостта ми –
ей сега пристигнах у дома си.**

Непокътнат

Някой ден
ще попея
само на теб
и ще съм
бучката захар
в кафето ти.
Като го изпиеш,
ще ме видиш
на дъното –
неразтворена
и вгорчена.

Някой ден
ще разказвам
само за теб
и ще си
бучката захар
в кафето ми.

Като го изпия,
ще те видя
на дъното –
непокътнат,
като горчилката
на живота ми.

След рецитал

Тъй тихо е, когато си отидат
настойчивата ни общественост
и деликатното всеобщо мнение,
загадъчното поетично войнство,
присламчилото се веселие.

Тъй тихо е, когато си отидат
комшиите с добрата си двуличност,
родителите с тяхната загриженост,
децата с вечната си упоритост,
приятелите, дето все подпитват.

Тъй тихо е, когато ме оставят.
Тогава аз съм само и съмнението
дали успях да ги попитам нещо.
Тогава аз съм само с подозрението,
че съм отвикнала да питам себе си.

Вече зная

Тъй лесно е умората да те приспи –
на нежността не ѝ достига време.

Тъй лесно пролетес денят расте –
през март сезоните се подчиняват.

Тъй лесно нова къща се строи –
руините предричат много смисъл.

Тъй лесно е Земята да се прекоси –
сърцата на Атласа липсват.

Тъй лесно е човек да бъде укорен –
на прошката ѝ трябва основание.

Тъй лесно е дете да се роди –
на любовта удобно оправдание.

Тъй лесно е Законът да си замълчи –
защо тогава Аз да проговарям?

Тъй лесно е на всичко да обърнеш гръб
и да не разбереш – каквото вече знаеш.

Моят престол

Дома си мога да отстъпя гол –
Тъй както стадиона пистите си

Усмивките си мога да раздам –
Като роса прищевките си

Диханията си ще подаря –
Като дърво отпадъка си

Ще подкрепя десниците-змии –
Като Тома неверника и аз с дланта си

Реликвите си ай-накрая ще продам –
Тъй както стадиона зрителите
Като росата влагата сферична
Като дървото птичето си тихо

Спечелената с труд признателност
по-сигурна ще е и от отрова
Предплата за оазиса на гроба –
На непристъпните ми стихове престола

Поет

Един ден –
една мъгла,

един върхар –
един прозорец,

едно перде –
едно легло,

един лист –
едно перо,

една свещ –
цяла видимост,

една капка восък –
цяла сферичност,

един тик –
цяла дума,

едно пиле –
което я клъвна...

Гърдите ми са малки карамфили

Гърдите ми са малки
Карамфили
Можеш да ги прелистваш
Колкото си искаш
Няма да изстена
Даже щом започнеш
Лист по лист
Да ги изчиташ
Ще ми разкажеш
Смъртта им
На утрото

Обичам разкази
Които наивно
Ме преповтарят
И ме отпращат
В началото
На желанието
Това ли бе?
Да видя
Как наесен
Градината прецъфтява
А карамфилите избуяват

В една литературна
Илюзия
Веднъж на столетие
Когато залязва вълната
А извивката ѝ
Одушевява ръката ми
И се осмелявам
Да я изкажа

Нямам повече

Нямам повече
какво
да ви кажа
Вместо мен
ще говори
нероденото паяче
Не помня никое
от отчаяните ми
стихоплетства
Но на него
още му предстои
сутришното проглеждане
Още не е измислило
Любовното обяснение
Тепърва ще разгадава
снежната нежност
Ще крие въглена слънчев
в небесния насип
После ще рови –
да се опари
После ще го научат
на историческо мислене
И все пак ще открие
как сме се казвали
Усещам телцето му
да напъва
скафандъра
Това е знак
да отстъпя
Прислушайте се
в недрата си
Там – в неродените паячета
е на Човеците
Щастието

Насред фразата

Да настървиш глада си
до самонасищане.
Да се разюздиш
до разкрепостяване.
Да те остави сетното
до насърчаване.
И да изпуснеш края му
до вдетиняване.
Да изпотъпчеш всяко верую
до възвисяване.
Да преклониш глава
до възгордяване.
Да настървиш глада си
до самонасищане.

И ще си позволиш, понечил нещо,
да го преглътнеш насред фразата,
преди стръвта на публиката
да го оглозга в ръкопляска.

ПОД НУЛАТА НА КАНТАРА

2000

Приятелю

Приятелю,
приятелите с теб нощуват,
за да можеш да ги чуваш
как присъстват тихомълком.

Приятелю,
приятелите винаги отсъстват,
за да можеш да заспиваш
пак – ако телата им са мъртви.

Молба

Има неща, като загубя –
жестовите ми се стопяват.

Има неща, като разлюбя –
стоманата се калява.

Има неща, които зная –
без да продумат, ни заповядват.

Има неща като тия –
да ти се моля, и днес да си жива.

Чудовище

И заспивам
като лебед,
и се будя
уморена,
и дома
заклучвам,
а пък вечер
чукам,
и умирам
да ме няма,
а пък после
полудявам
като една
грижа
велика,
като едно
стенание глухо,
като едно
ЧУДОВИЩЕ
любовно,
което нивга
не заспива,
защото
само от любов
разбира.

Приказка

Слушай
да ти разкажа
как в шепота ми
ще те сложа,
с шепата му
ще те завия,
как ще те кача
на парапета
на душата ми –
нали обичаш
да се люляш?
Как царството му
на роза ще свия,
ще ти дам
да го помиришеш.
На жребчето
ще кажа
по пътя ви
да внимава
къде ще пресича.
Защото мама
то-о-лкова е голяма –
като една чайка
на ръба
на Океана,
като една усмивка
на върха
на Земята –
че като се търкулне,
та чак
при децата си.

Никой не ми липсва

Днес съм за последно синя

**Утре жлъч ще плюе
морската стихия**

**Няма да ѝ бъде мъчно
за ония
нито пък за тия тука**

**Няма да ѝ бъде
трудно да заспива
нито да се буди**

**Няма да ѝ бъде
жално да изтрива
там където стъпват**

**Няма да ѝ бъде
страшно да поиска
даже ТОЙ да не пристига**

**Няма да ми спре
ръката да напише
„Никой не ми липсва“.**

Дарение

Днес имах
12 въпроса
Хубаво е
че не научих
нито един
отговор
В края
на денонощието –
24 въпросителни
Ако така
ги дспестявам –
това е огромно
състояние
до края на дните ми
Чудя се
на кого
да го завеща –
между вас
няма ли
нуждаещи се?
Нека тези,
които не знаят,
като мен,
да си вдигнат
главата –
така да гласуваме
нашето щедро
дарение
за изхранването
на човека
от новото време.

Надеждата

Надеждата
причинява бездействие
на всичките ми
мускули,
придава благоприличие
на всички
измишльотини,
облагородява
всички уродства
на човечеството.

Неумеещите
да се надяват –
великолепни
безсловесни
екземпляри.
Еднички те
ще хукнат
да те спасяват,
понеже на нищо
не се надяват.

Фолкрими

Хубавото на зимата е,
че те кара да мислиш за уюта
и ти се струва райско кътче
кухничката ти скучна.

Хубавото на лятото е,
че те кара да мислиш за прохлада
и ти се струва бисерна мътилката,
дето тече през крана.

Какво щастие е за българина
ширината му географска!

Вени

Аз знам,
че вените ми са препълнени
къдрави възглавници,
в които тласъците напористи
на сърцето ми
улягат.

Аз знам,
че вените ми са нагънати
и по ръцете ми
еленови корони
се надбягват цели километри
подир женските.

Аз знам,
че вените ми са по-жилави
и от тропически въжета
и както и да ги усукват,
ще са люлка —
докато се скъсат.

Разпятия

Колко са 50?
Колко са 100?
Колко са 1000 години?
Едно
или един милион
Библейски разпятия
и ЕДНА
плътска утроба —
да ги въздигне

Не се тревожа

на А.

Няма да избърша
сълзите ти
Нека всички
да видят
колко съм
ЛОША
Приятно е
да заблудиш
правосъдието
Важно е
да пресметнеш
последните ходове

Да се самоизтъкне —
на Любовта е
сетната воля
преди да издъхне
Не мога
да се тревожа,
когато съм
СЪВЪРШЕНА
и самата Смърт
на ложето ми
е седнала

Няма да избърша
сълзите ти
Имам нужда
от тях
всеки път
за да възкръсвам

Скривалище

на Него

Трябва
да те скрия
Никой да не те вижда
но и аз
да не зная къде си
Колко навреме
измислиха самовнушението
Ще си повтарям
налудничаво
„Той не съществува“.

След това лицемерие
/то ще отнеме хилядолетие/
ще се преродя
девица
Невинната памет
ще е безотговорна
На чифтове
ноктите ще пристъпват
Ще се отпускат гривните змийски
и юздата ми ще изцвили

Там
на ръждясалото скривалище –
и в него
ти –
на 1000 години,
ме чакаш

Сърдечна чакра

Когато затворя очи,
тогава
те имам.
Там виждам място
за теб –
в слепотата ми.
Не ме събуждай,
сега
те сънувам.
Искам
такава
смърт –
обесена
на Слънчевия ти
възел.

Празникът „Нони“

Само днес
раните ми говорят
и ти ще слушаш
моята болка
Утре
с утрото ти нареждам
да я хвърлиш на пътя
и да нахраниш гълъба

Признай си –
колко чудно
е
да имаш такъв приятел –
да иска
от един гълъб
да бъде
изяден.

Видение

Идвам
при теб
гола
и нищо
не нося.
Ако искаш,
вземи ме
такава –
прозрачна
и няма –
все едно,
че ме
няма.

Мъжка бременност

Само дъхни –
и ще изчезна
Роклята ми
е червената пещера
на блудството
и пламъците ѝ
са чистилището ти

Росата ме жули
с кристалните ти целувки
и никой не знае,
че съм прокудена...
Само дъхни –
и ще изчезна
А ти – ще си свободен
Как ще налее
любов тогава
бременната ти със мен
мъжественост.

Не е наш въпрос

Любовта
не е въпрос на отдаване,
а на пощада,
не е въпрос на признание,
а на смълчаване,
не е въпрос на живот и смърт,
а на здрачаване,
не е въпрос на начало и край,
а на прераждане
и въобще не е наш въпрос,
а проклятие
за продължаване.

Не ми пука

Искам да ме харесва
Не мога да бъда като
Прелестната лайка
Дето не ѝ пука
Дали някой я гледа
Просто сама си красивее
И си къса листенцата:
Ще ме стъпче
Ще ме свари на чай
Ще съм му тото

...

Боже, каква съм офъкана!

...

Ето защо
Човек не бива да е съучастник
Дет'се вика
От един нищо и никакъв дух
Се зачева
Камо ли сред поляната
Между лайките
Дето
Не ти пука

Под нулата на кантара

Фанфарите утихват
като гълъби
и се нанизват
по жиците на косите ѝ.
ВСИЧКОТО ѝ ТЕГЛЮ
Е ПОД НУЛАТА НА КАНТАРА –
с човките си
могат да я повдигнат.
Цялата ливада се свива
на два охлюва
и клипсите им залепват
на ушните ѝ миди.
Всяка година
от ранна пролет
до късна есен
така осъмва
една българка.

Да имат да вземат
световните моделиери!

ЛУНАРНА ВЪЗРАСТ

2002

И жената, и мъжът

Дали си ти мъжът или жената
е все едно —

и двамата сме двамата.

Ръцете ни са вид дъги
всред млечна безметежност.

Косите ни са вид сълзи
в предсърцието крехко.

Сега не ме следи —
не зная колко е болезнено.

Целувката се разпротря
в едно танцуване лазурно,
което ни въззе и разтопи
във розова и златна диря.

Как тези тежки думи щат
в невежеството ми да никнат

за мен е все едно —

те милостта ти викат.

И е все едно за мен
дали ме има или няма.

Защото ти си и жената, и мъжът,

и Този,

Който ги

създава.

Послушница

Не ми разказвай толкова много.
Остави ме да те разчета.
Сърцето ми е от пясък
и е попило ходилата ти.

Не ме обичай толкова много.
Остави ме да те избира.
Кожата ми е от дървесина
и издава мирис през зимата.

Не ми заделяй толкова много.
Остави ме да те гладувам.
Бъдещето ми е от вятър
и си му наставник в безпътицата.

Негодува когато се подчинява.
Негодува когато те пожелава.
Като новородено, което иска
само едно –
да се наплаче.

Кожа на жена

Тъмносиня пеперуда ляга вечер
в ходилата ми.
Друго е усамотението горе
в планината.
Във мъглата са наронени
не твоите очи, а нечий
Адамови.
Аз никога не съм била
по- подробно питана и по-добре
видяна.

По- гола в езерото
огледално.
По-изобличена
съвестта ми.
Свличам кожата си на жена,
ненужна горе в планината
и гледам с Евини очи, които
вече ме издават
преди въобще да съм те очаровала –
че тъмносиня пеперуда ни веднъж
във ходилата ми
не си е лягала

Както си знам

на Мариана

Ако ме оставите
да се родя отново,
както аз си знам,
всичко ще бъде друго –
ябълките ще цъфтят
през цялата година
и няма да повтарям
каквато съм била.
Всички образи са вече виждани
и каквото откривам,
други са го имали.
Затова ще си мълча хитро
и само ще се усмихвам,
та като ми изровите малките
измислици –
да ги обикнете
като вашите големи
истини.

Архангели

на Калина

Времето се оправи
Или ми го оправиха
Само не знам кой точно
Архангел
Почистих добре
И минирах подсъзнанието
Но да ме убиеш не знам
Кое къде попадна
Няма нужда от
Благодарствени милувки
Имам нужда от
Камшична целувка
Която да дресира
Кръвообращението ми така
Че да му липсва въздух
А да има кислород във вените
Но нали се сеща човек
Колко са важни за демокрацията
Нравите
Чак когато времето се оправи
Или му го оправят
Така
Че да му се плаче

Държавно устройство

Ще се облегна на теб
Както Държавата на плещите ми
С цялата си тежест –
Ти си единственият ми
Поданик

Ще изсънувам под теб
Както калинка под габъра
Безкрайното си бъдеще –
Ти си единствената ми
Възглавница

Ще побия по теб
Както хайдутин по урвите
Високите си замъци –
Ти си единственото ми
Завоевание

Ще изтегна до теб
Както лисугер до слънцето
Околовръстните си магистрали –
Ти си единственото ми
Предградие

Ще прехвърля през теб
Както змеица змиярника
Гъвкавото си туловище –
Ти си това, което имам
И мога
Да изоставя

Ще се накажа

През някои нощи
искам да събудя някого.
Баба – да види, че съм
майка.
Мама – да види, че съм
баба.
Тате – да види, че съм
малка.
Децата – да видят, че ме
няма.
Теб – че мога да
нехая.
По телефона някого – да разруша
порядъка.
Цветята – да им нижа
гранките
в оракулски осморки.
И себе си изпод земята – да се накажа,
че го искам
още.

Ако нямах

Ако нямах деца,
щях да бързам
да се кача
на първия кораб
и залезът морав
щеше да е легло
за насиненото око.
Никой нямаше да обичам
отделно от бялата птичка
и щях да си бръщолева
каквото ми иде.

Ако нямах деца,
щях да блудствам с мъжа
без финес и целомъдрие,
на воля отлъчена
и щях да захлопвам
сърцето си и смеха си
простичко и коварно
като лисица –
когато си искам.
Ако нямах деца,
щях да искам
само това –
да ги родя.

Така да ме виждаш

Харесва ми
Как ме виждаш
На терасата ми
Има само един сезон
Лято
Защото е – в
Последната страна – в
Последния град – в
Последния квартал – в
Последното общежитие – на
Последния етаж – на
Земята
Цветята ми растат
През покрива
И ще видиш байраците им
Над океана
Аз се припичам на слънце
А котарациите
Ми лижат раните

Три чифта пръсти
Ми сплитат гривата
И ми харесва
Така да ме виждаш
Цялата ми грижа е
Да бъда ситна
И тъничка
Сякаш Тук
Никога
Ама никога
Не се мръква

Заминаване

Музата ми е
твоята невярност.
Жените не ме плашат –
мога да бъда всичките
заедно
без себе си да покажа.
Да се въргаям,
да се утаявам,
да се отделям
от хранителната си тъкан,
да отболявам,
да заминавам,
да ме заминават
и да не разбере
как тежко
разделите стават.

Акула

на Ники

Има дни,
в които знам,
че съм груба,
тромава и подута
като бременна акула.

В такива дни
не е вярно, че изгревът
е от светулки,
че природата е кротка
като богиня.

Аз цялата съм едно
лицемерие.

Приключва още една година
без да съм се отдалечила,
без да съм приближила.
Земята е само една бемка
върху лявата ми
буза,
когато я галиш.
Тогава изглежда
поносимо,
тогава, изглежда,
акулите, и те раждат
рибки.

Нирвана

Животът ти е Океан,
В който плуват твоите създания
Никое не оставя пътека
Но имаш тласъците им
Ти извираш от себе си
И в себе си засядаш
Зная, че егоизма ти
Е предназначен
За моята нужда
Да си вземам от светлината,
От благостта, от съзвучията ти
И никога да не свършваш
Най- доброто ти упражнение
Е да бъдеш сама и безгрижна
Като лилавата перуника
Цяла пролет да избираш
Бордюрчето на листа си
Цяла есен да гушкаш
Сърцето си на умиране
И след никого да не политаш
А да се хвърляш надолу
Надолу
Надолу
До най-трудните височини
Където са равни
Смъртта и Животът

...

Да си говорим

на Някого

Ако се оставя на вятъра

да ме излъска,

да ме блъска,

да ме разкъса

през двата месеца

на почивката,

ще ми разбираш ли

след това

какво ти писукам?

Ако се оставя на морето

да ме обръща,

да ме прегръща,

да ме удави,

ще ме отнесеш ли

след това

до океана?

Ако се оставя на планината

да ме нахрани,

да ме отгледа,

да ме заграби,

ще я признаеш ли

след това

за моя стопанка?

Ако се оставя на лятото

да ме изсуши,

да ме боядиса,

да ме зарови,

ще си съгласен ли

след това –

да си говорим?

Слънчевата пътека

на Тодор

Слънчевата пътека
си има своя околия,
не тази
на огнения си батко —
тя слиза от небето
безшумно
по прани терлици
без цвят и намеци
за посока и бримки,
безшумно се плъзга
и броди в съня ти,
безшумно те лизва,
ти ставаш и тръгваш,
никой не те спира,
никого не познаваш,
безшумно те дърпа
все по-нататък...
извикай ѝ бързо,
признай ѝ
преди да се е стопила
колко е възхитителна
неизмината

...

Не че не боли

на Никого

Синята пустиня
е мечтата ми –
не че е синя,
а че е пустиня.
Мед и орехи е
каквото поглъщам –
не че е мед и орехи,
а че го превръщам.
Розови са
отровните ми клетви –
не че са розови,
а че ме жертват.
Зелена растителност
издува стомаха ми
и прелива
от пясъчните ми крачоли,
косата ми расте
като царица
на хълма на скалпа ми –
не мога да ѝ се наравдам
понякога,
не че е на хълма,
а че си трае.
Морето е това,
което не ме плаши –
не че не боли,
а че сме с него двама
удавени.

Свободно време

В свободното си време
(всичкото ми е свободно)
обичам да подслушвам
как набъбва косата ми,
как разпуква гръбнакът ми
и букетите му ухаят.
Тренирана съм като куче
и изглеждам заспала,
но всъщност подслушвам
как вие земята
и търтеите се спотаяват,
пчелите припаяват
като ангели
без майки.

**Нямам угризения,
че те изоставих,
мили мой,
сам
във щастието ти.**

Погребение

Колко са ми излишни
тези цветя
и аз
колко съм им излишна —
нима е нужно
на мъртвия
тепърва
да го обикваш

...

Коего наричам

на А.

Студа на лятото
е това, което наричам
река.

Билетът ми до там
и пет пари не струва –
белите ѝ мехурчета
са белодробните ми алвеоли
и от жлъчката ми са изплюти
фосфорните ѝ острови,
от крехките ми кахъри –
кехлибарените ѝ плясъци,
от мъртвата ми кожа –
живите ѝ отблясъци.
Не ме пуска да се родя
като Афродита
и когато вечер доплувам
дрипава и красива
след залез слънце
и ме попиташ „Къде си била?“,
ще избълбукат шоколадовите ми устни:
„Без пари
реката ме довлече
и простря в нозете ти.“
И смъртно ужасен
ст измислиците ми постоянни
ти потъваш блажен
в прегръдките ми прохладни –
това, което наричам
Река.

Девическо

на Рали

Искам да бъда точно такава –
с неподрязани нацъфтели краища
(на косата де),
с обърнати наопаки морави устни
(в преносен смисъл да те целувам
изотдолу),
със захлупени ушни миди
(буквално да им се изпича
варовика)
и с розови прозорци,
напудрени от прахоляка,
дето ти ще напишеш
„Обичам те, малката!“
и дето аз ще зароя
кадифените си сополи
и ще поникнат треви
като змейове,
ще мириша на спанак и цвика
като селянин...

Искам се точно такава –
в закопчана до брадичката паяжина
с дупки колкото да приема
достатъчно количество червеи
(с крачета де –
като колегата)
и с блясъци каквито хвърлят
калайдисаните тигани
на бабичките от махалата.
С две думи,
спукана ти е, младежо,
работата – и преносно,
и буквално.

Бебе

на мама

Ако бях бебе
щях да имам
една бебешка нужда –
да се давя в млякото
на мама
в розовата ѝ пустиня –
по-мека от дирята на водата
и по-светла от оранжевата риба.
И щях да си простя –
сегашното

Кошута

Между възглавниците на дъжда
планината е насиненолилава
и близка.
Планината
е по-ниска от петата,
по-свита от раковината,
по-млада от пеленаче,
по-тиха от мъртъвците
и при закрити врати
тече делото ѝ по сътворяването.
Веднъж успях да надникна
и забравих всичко научено –
сега съм проста и безсрамна
като бременна кошута,
която все ражда
заради ловците.

Безпътие

И като излея
чувство в слънчогледа –
той ми връща цял ден и ме гледа.
И като помоля с поглед Пътя –
той се спира под дървото
и ме чака –
на безпътието ми куража.

Не се заблуждавай

на Лилия

Не се заблуждавай
в женското ѝ усърдие,
в женското ѝ смирение,
в женското ѝ присъствие.

Не се заблуждавай
в женското ѝ невежество,
в женската ѝ манящина,
в женската ѝ суетност.

И не се съмнявай
в женското ѝ изящество,
в женското ѝ притворство,
в женското ѝ предателство,

защото нощем
в постелята ти е свита,
а под клепките ѝ прилича
на сборище

и тя тича ...
а ти оставаш
след нея
да я обичаш.

На единия гвоздей

На единия гвоздей
мога да закача
всичките си дрехи,
на другия
плаващите си ребра
ще закотвя,
на третия ще обеса
лъжливите си копнежи,
на последния ще пробвам
колко съм
крехка.

Снегът ще се трогне
от такава всеотдайност
и отведнъж
ще ме направи
толкова тайна,
че ще ми завижда
даже мъглата
и толкова нежна,
че острият зъбер
ще ме разглежда,
и толкова прозрачна,
че ще ме искаш,
когато умираш,
и ще ми се молиш,
дяволе,
без да подозираш,
че съм вече
разпятие.

Отзад – напред

Чувам стъпките ти
Когато ходилата ти
Едва се будят –
Ръцете ти
Ме носят като
Алигатори –
Ще се оставя
Да ме удавят
В нежното съзерцание –
Да се задушавам
По този начин
Е единствената възможност
Да крещя на воля
И даже Ти
Да не ме чуваш –
Безмълвието е красноречието
На опасното ни
Приятелство

Някой

Още не зная
каква трябва да бъда.
Децата порастнаха,
а още не мога да зачена,
бебето ми го няма,
а розовите му лапички подреждат
възглавницата ми,
цветята бозаят залеза
и скоро ще ги претърне майка им,
но те са сирачета
и се радват клетите
на всеки пътник.

Ето защо
ги поливам
с надеждата си ялова –
да си мълчат,
че ми липсва
и на мен
някой.

Измислено момиченце

Има някои детски книжки
прекалено документални,
за да са приказни,
а като не са приказни,
какво им е истинското...

Срещнах едно момиченце
като всички момиченца –
с капка вместо брадичка
и с бузки за целуване,
съвсем измислено...

Искам да се науча
да бъда девствена.
Разкажи ми, майко,
как гледаха очите ми.
Преди да ги склопя,

така ще изгледам живите,
да споменават после
дните ми горчиви,
че са били приказка –
истинска,

като измислено момиченце.

Не ми личи

Чакам така,
че да не ми личи –
червата ми връзват
толкова пандели,
колкото залъка има
в нямането ти,
леглото ми изравя
толкова трапове,
колкото разкрача има
отдалечаването ти,
очите ми поглъщат
толкова фъртуни,
колкото думи има
в ухажването ти.

Има кой да ме целува
и къде да събирам
отпадъците така,
че да не ми личи.

Щом усетиш,
че тичайки към всички
чудеса на света
се взираш за мен,
ще се извърнеш да срещнеш
най-блажената усмивка
на младенеца ...
всъщност,
чакала съм не теб,
а твоето
продължение.

Изпращане

на Елена

Тялото ми е
ледена висулка,
косата ми е
закръглен вятър
и ме боли останалото,
хоризонтът е аления
негатив на последната дума,
издула устните ми —
ще я пазя
докато залезе брегът,
обещавам ти...
Ще имаш океана,
детето ми,
а аз ще избълвам леденото си
майчинство
като айсберг
насред волните ти простори
и в минусовите му покои
ще се топя
непроговорила
капка по капка
за пълноводието ти.

Умалителни

Тайните ми са
ковчеже —
благи са
като подхвърлена паричка,
презрението ме радва
и вярвам в разлъката
на побратими,
бялата глазура на елхите

блести като брадвата
на дядо,
мирише на конюшня,
трудни булки
и дяволи,
пътищата са навуца
и съм привързана
о детството –
умалителното ковчеже
на големия ковчег
на живота.

Преобърнато време

на А.

Взети заедно
Аз и Ти
нямаме история.
Не искам да узнавам
миналото ти
и неговите жители –
на водата не ѝ тежат
даже нейните спомени,
не искам да узнавам
кому днес
си пророкувал –
водата е кристална
без да вижда коритото си,
не искам да узнавам
какво ще бъде
окончанието –
водата е свободна
да пада с главата надолу.
Една преобърната история –
Ти и Аз,
взети заедно.

Типичната жена

Не съм типичната
Жена
А бих искала
Като ме види
Мъжа
Да изсъска „Проклетница!“
Не съм типичната
Майка
А бих искала
Като си заминават
Децата
Да заничам из пътя им
Не съм типичната
Поетеса
А бих искала
Да хрангутя
Музата
Преко силите си
Не съм типичната
Гражданка
А бих искала
Да не ми пука
Как още
Природата ни почиства
Не съм типична
Но съм ти нужна
За онзи болезнен жив
Спазъм
В сърдечния мускул

Лунарна възраст

на мен

Защо ти е небе
Щом нямаш всички цветове
Защо ми е луна
Щом лунарна ми е възрастта
Защо ти е море
Щом окото ми ще изгребеш
Защо ми е върба
Щом тъгата ми цъфти през пролетта
Защо ти е трева
Щом предателството в теб пълзи като змия
Защо ми е гора
Щом в гъстите ти пръсти ще горя
Защо ти е земя
Нали безсмъртен си сега
На мен -
Защо ми е така добре
Щом ще ме погребеш
Деветият лунарен месец
В твоето дете?

БЪНДЖИСКОКОВЕ

2003

Тайна

Няма да те питам, сине,
колко е часът.
Ти, когато искаш, излъжи ме.
Таласъмните и без това не спят.

Няма да те питам, дъще,
кой е този път.
Ти, когато си готова, тичай.
Смъртните и без това скърбят.

Няма аз да питам, няма,
няма да се ровя там,
дето ако копна само,
на утробата си гроба ще издам.

Искам да се разрева

Искам да се разрева
като горила с цяло гърло,
лигите ми да текат
по туловището рижо,
да го кълцам къс по къс
и да ти подхвърлям,
да разпертушиня стаята
и да я овъгля,
да разбия с'зурла пътя
от началото до края,
с този мъж (защо пък не)
да си поиграя.
Боже мой,
ще признаеш ли тогава,

че съм просто женска
във веригата от многото ти грешки,
без да ме товариш
повече
с на ангелите твои
светлите болезки.

Мълчина

на Тошо

Между мен и слънцето –
една светлина.
Ще понеча
и ще я мина.
Между мен и ручея –
една топлина.
Ще поседна
и ще премине.
Между мен и гълъба –
една торба свян.
Ще я пръсна
и ще поникне.
Между мен и децата –
един океан.
Ще поплача
и ще утихне.
Между мен и хората –
една мълчина.
Ще я издума
и ще заглъхне.
Между мен и теб –
празно е.
Някой е помежду –
по-добре от разпятие.

Не ти ли става мъчно

Не ти ли става мъчно
за мен?
Какво правиш тогава?
Викаш ли ме?
Усмиваш ли се по-мило
на котарака?
Прекопаваш ли, докато е росна още,
лехата с лалета?
Лягаш ли във старите чаршафи,
вмирисани на мен?
Приготвяш ли кафето?
(сигурно имам бидони студено)
Разглеждаш ли на слънцето
опадалата ми коса?
Говориш ли с комшиите
за времето?
Радваш ли се колко е порастнала
водата?
Ходиш ли по цял ден да се шляеш
с кравите?
Започваш ли да ги обичаш,
мравките?
Каж ми, искам да
зная,
защото на мен никога до там
не ми домъчнява –
аз просто сядам
и се наплаквам.

Разковниче

Да си играя с теб
Е
Все едно да се шегувам
С
Господ
Да те обожавам тихо
Е
Все едно да надзъртам под клепачите
НА
Дявола
И вече знам – разковничето
Е
В полуусмивка да звъня
В
Отдалечаването

Натюрморт

На припек дядото е впит във камъка
и камъкът – във гроба му на сянка,
къщурката – в разрухата си майчина,
смирена,
стихнала,
коварна.

И аз полека в нея си умирам
докато
живея
още.

Това поне

на мама и децата

Когато небето още не се е
 наваляло,
но за малко е кандисало и
 спряло,
билото е розово и с тяло –
 като фламинго.
Поне така си го представям.
Когато изгревът е още във
 зародиш,
но прозира пламнал и безшумно
 диша,
градските гета са осветени –
 като обител.
Поне така се заблуждавам.
Когато никой вече
 не говори,
но издават звуци влюбените
 пори,
утрото полека ще пристъпи –
 като лама.
Това поне съм го живяла –
 с мама.

Все някога ще си замина

Все някога ще си замина
и роклята ми ще блести съшита
от паяжина и тревички.
Все някога, когато съм по-силна.
Все някога ще си замина.

Все някога ще стигна свода
и шията ми ще пулсира горда
под арката на своето бесило.
Все някога, когато съм най-долу.
Все някога ще стигна свода.

Все някога ще се превърна
и вятърът ще ме разпръсква
зрънце по зрънце в твоите покои.
Все някога, когато се прекръстя.
Все някога ще се превърна.

Все някому ще кажа всичко
и скритото ще изклокочи
през слънчевия сплит като поточе.
Все някому, когато го изпрося.
Все някому ще кажа всичко.

Все някога ще си замина
и роклята ще пламеней сърдита
на воплите ми да остана.
Все някога, когато те обикна.
Все някога ще си замина.

Струва ми се даже,
че вече страшно те обичам.

Няма да е същото

Няма да е същото
без мен.
Кой ще боядисва в розово асфалта,
за да хукнат автобусите със нафта?
Кой ще ги напъжда нощем
сините стада юници мощни?
Кой ще ги чете мъглите,
кой ще им превежда притчите?
Кой ще ги убива в перифразите
голите ни истини, фасадните?
Кой ще иска да отхапе дулото
на силното приятелство?
Кой ще окървавя слънцето
и днес, и утре, и нататък?
Без мен няма да е
същото.
Поне за теб,
когото също си измислих.

Той си знае

Да те обичам така,
че дия даже да няма
от потта ми сладка.
Доближаването да ме стопява,
но косите ми само
да са тънкия мост
между двамата.
Така вече ще мога
да спазвам диетата –
много любими на борсата,
само един –
на трапезата.

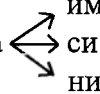
Вън от Държавата

Моят любовник
живее вън от Държавата.
Ръцете му са
от два водопада
и зъберите, които
ги умъртвяват.
Не знам какво има
в зелените му чаршафи,
но са по-упоителни
от мамините в долапа.
Поляната му става за галоши,
една капка роса
му стига за кладенец,
една паяжина му е абажур
и за слънцето,
и за луната,
и му дои млякото от мъглата.
От него имам
пиринчени бижута,
до него проспивам
всичките календари
и сухожилията ми прорастват
криви и млади
вдън небесата,
а той все ме целува
и мърмори на вълците да мируват.
Него мога да си го измислям
толкова голям,
че на епохи да го живея
и малък толкова,
колкото хромозомата „X“
на писалката е.

Не останах вярна

Не останах вярна
на нито един връх,
но съм вярна на планината.
Боже, всеки път знам
когато ще съгрешавам.

Не останах вярна
на нито една сълза,
но съм вярна на излъчената усмивка.
Боже, как не ме е грижа
какво става в тълпите.

Не останах вярна
на нито един мъж,
но съм вярна на любовта
Боже, раздай и от моите грехове
като милостиня
на праведниците.

Сърцето ми е малка боровинка

Сърцето ми е малка боровинка
и в кацата за джибри тихо ври.
Насред пристанището ѝ микрон и стотна,
и твое китово сърце пръхти.

Ескизи

Ако от този облак
пак не завали,
ще чакам другия
и другия,
и тъй нататък,
докато пяната и морските вълни
на пролетна плантация не заухаят.
Ще скоча в дъното
на този аромат,
докато белият ми дроб се пръсне.
Сред бурята тогаз
в букет цветя
две бели чайки, знам,
меж' тез скали ще гнездят.

Жената

на Рали

Една жена премина из планината.
Изкъпа първото си ходило в реката.
С другото вече допираше
само первазите.
След шест денонощия стигна
докъдето искаше.
След седмото отлетя
на крилете си.
Господ въздъхна
и спря да работи завинаги.
Наполовина скършен,
очаквам Я и аз
да ме довърши.

Новата ми прическа

Позволи ми
да те погледам,
после да те доближа,
после да те подуша,
после да те поя,
после да те поближа,
после да те подаря,
после да те преследвам
в твойта мера.
После всичко ми забрани!
Оправданието
да ме окоси!

На мъжете (ми)

Ще ви изоставя
когато умрете!
Какво,
малко ли ви се струва?
Но ти си моят дневник
на пълното отдаване,
ти си моят секундарник
на вечното гонение,
ти си моят хронометър
на шурите постижения –
вие всички сте ми времена!
Хайде, знаем много добре,
че ВРЕМЕТО е само едно –
това, на АПОСТОЛА!

Когато не пътувам

Този е моят влак, пътническият –
да се влача
сама и цъфтяща, и мълчаща през говора.
Тази е моята луна, пълнолунната –
да съм в кръв
преди и по време, и след обичането.
Тази е моята сълза, крокодилската –
да тежа
отвън и отвътре, и вдън като забита.
Тази е моята съдба, случайната –
да бъда с тоз
и с онзи, и с когото хрумнало е на Създателя.
Този е моят край, лиричният –
през купищата смет от хорско щастие
за прошката на Ада
да слугувам.
Какъв късмет –
вече пътник,
и когато не пътувам!

Толкова проклета

Толкова виновна,
че не съм на свян способна.
Толкова проклета,
че избирам да съм клета.
Толкова дресирана,
колкото и укротителят.
Толкова разсипана,
че по пантофки тичам
без радарите да ме засичат.
Толкова порядъчна,
че законите не ме закачат.
Толкова обичана,
колкото и бивола от бича.

И толкова невинна,
че е излишно тук
да го записвам.
Леле боже, как ми даваш
още да живея
като вече го умея.

Ако знаеш днес

Ако знаеш днес
Какво слънце се роди
Ще искаш да умреш
И ти

Постигнах свободата

Постигнах свободата.
Завиждайте ми, пойни птички.
Аз няма да призная,
особено пред всички,
какво е да си зависим
от собствените си срички.

Съществуото

Рани ме слънце. Разбери,
да съм несъществуващ просто.
Пробий през стражите, пробий,
вратите са отворени.
Разпни ми сините черти,
разбъркай ми мечтите.
Раздухай жълтите звезди,
оранжевите ги забивай.

Разлей си лавата връз мен,
да съм несъществуващ вече.
Срежи го скалпа на скръбта,
изтъркай му очите.
Пребъркай свитото сърце,
до малкия съсирек го изтъргай.
Взриви и себе си (чрез мен)
да те прогледна и изтърпна.
Рани ме слънце. Но преди,
преди да съм се състоял до края.
Та същия да ме запомни и светът –
като несъществуващия
още.

Огледални образи

Без да го преживея,
ще преживея.
И без да убивам,
ще те убия.
Без да има,
ще имам.
И без да няма,
ще ми липсва.
Без да виждам,
ще видя.
И без да видя,
ще се вирам.
Без да обичам,
ще обикна.
И без да обикна,
ще закрилям.
Без да умирам,
ще умра.

Като неопровержим и прости́чък
факт от Абсурда.
И без да мога да умра,
ще умирам с постоянство.
Като вечно недоказаната
жива истина.

Прощаване

на една риба

Създавам поезия
докато разфасовам една херинга.
Първо е мама,
после е любовта –
както затворът си има
много нива.
Първо е страданието,
после е смъртта –
както екстазът
след дълга игра.
Първо е лъжата,
после е този жест –
да ме проникнеш с ласка
както нея с ножа аз.
Само на едно
не му разбрах реда –
има ли причина за искрата
в мъртвото око?

Бънджи скокове

на Елито

Бях тази нощ
в подножието на двама млади.
Спаха дълго, станаха –
и за ръцете се държеха,
после скачаха от върховете си високи
и не летяха,
а реяха се
и безкрайно ги очаквах,
после кацнаха
на невъзможно място
насред тюрбана на морето –
тъй както ръцете си държеха
и как ухаеха,
любеха се после,
после го копнях.
По какво разбрах ли –
ей тъй, седеха си и си мълчеха –
и все ръцете си държеха.
Довечера ще мога
на малката да го разкажа
най-накрая –
какво са правили
най-старите Адам и Ева
в Рая.

**МАЙЧИН НОЩНИК –
ПРИМИТИВЕН СВЯТ**

2005

Матриархат

Да му се не види
и старата кучка –
пак се разгони
и пак роди,
а аз продължавам да мисля,
че е по-непорочна
от всички благоверни съпруги.

Огледала

Подстрижете ме –
минусов номер.
Накълцайте ме –
със парцалите.
Разхвърляйте ме –
между треволяците.
Опитайте –
да ме забравите.
Повтаряйте –
Анатема!
Напълно прави сте –
напълно прави.
Непоносими са огледалата –
от един момент нататък.

Дансинг

на Рали

Ако днес денят
е успешен,
то вчерашният,
когато мама ме е раждала,
е бил знаменателен,
а утрешният,
когато самостоятелно ще умирам,
е необходимата възкликателна.

Из окръжния дансинг
на превъзходната запетайка,
граматически и като цяло
неправилна,
танцува в приказно забвение
същността ми –
поетически всякаква.

Ако си

Ако действително си роднина на тревата,
защо въобще си тръгваш от поляната?
Ако наистина си малката светулка,
защо у вас понякога е тъмно?
Ако разбираш знаците в небето,
защо говориш пак със думи?
Ако живееш с ангелите само,
защо ги преброяваш всяка нощ сърцата?
Ако божествена е светлината,
защо тъмнее ми душата?

До всички

Такава слънчева зима
никога не е имало.
Кажете, ако виждате,
друга смислена причина,
да ми е точно такова –
мъчно.

Мерни единици

На няколко
утрини,
звезди
и глухарчета
съм
Заедно правят
мерната единица
за възрастта
ми

Езичница

Имам Господ
за молене,
Друг за постене,
Господ за празнуване и
Господ за пред хората.
Но ги сродява
всички божества
дълбоката ми
женска
пазва.

Аз нямам дом

Аз нямам дом.
Домът е една хралупа,
пълна с желяди от
всички сезони,
цветове,
големини
и вкусове.
Сред тях животът
идва, преспива и си отива
без да се подписва.
Аз витая между
сезоните
в уютния измислен дом
на чувствата ми –
преминаващи.

Граматика на смъртта

Харесва ми да съм мъртва.
Между останалите тука
смъртта най-малко
ми личи
и животът ми отсъстващ
във възхитителните речи
едва сега започва
чрез подходящата глаголна форма
“беше”.

Захапки

на Дарин

Заесенява
Зазимява
Запролетява –
За лятото
Не е подходящо
То е
Нагло
Безцеремонно –
Рязко
Започва и
Свършва
Отведнъж като
Касапин
Защото знае, че
Душата живее
Накълцана добре
на неговите
Захапки.

Коего остана

Мъчно ми е за стария сняг,
който калям с калните си обуца.
Мъчно ми е за малкия стрък,
който късам за стъклената си ваза.
Мъчно ми е за всички синове и дъщери,
които са неродени.
Мъчно ми е за тези,
които отгледах.
Мъчно ми е за небето,
което така и не познавам.

Мъчно ми е за града и за селото,
мъчно ми е за някого.
Тайна!
Мъчно ми е за старостта,
мъчно ми е за младостта,
мъчно ми е за мама в пръстта.
Това, което ми остана,
е радостта.

Нобелистка

Когато остана последна
на Земята,
ще подреда цялата
флора и фауна.
Всяко кутре ще ношува
в къщурка
от палмови листи,
всяко цвете ще бъде почитвано
с въздушни перли,
всеки кактус ще получи
нобелова пустиня,
всяка елфа – по една
звездна лилия,
всяка акула –
основното си право
да ме схруска.
И ще започне отново,
от всякога по-обнадеждаващо,
очовечаването.

Проститутка

Искам някой
Да ми каже
„За мен е чест
Да любя
Ваш'то тяло
Ще си плата
Каквото тряб'а“
Признай –
Няма ли
Да изгубиш
Свя(с)т
И да се изхлузиш
Мека от признателност
Да съскаш
Дълго
И да ближеш вятъра
С върха на
Бебешките устни
Чак до края
На отровната опашчица

С когото не разговарям

на Константин

Мъжът,
с когото не разговарям
и който ми отговаря –
с мълчаливите си лъчи
без конкретен смисъл –
точно това,
което искам да чувам.

Където съдбата

Няма на кого да пиша.
Природата е преди и след
всяко изричане.
Камъните са нарочени
точно там – под вълните.
Докосването прониква
и в неговия подмол
дискусии няма –
където съдбата извира.
Аз се оттичам послушно
като вода на вълните ѝ.

Богоявление

на Тодор

Всички мъже,
които харесваме,
са дългооки,
дългословни,
дългоръки,
дългополи,
дългоноги,
дългокоси
и в техния Адамов океан
очакваме до една –
от Ева до Я
Богоявление на Сина –
не тях.

Вселена

на Елена

Сега
Ме остави
Човече-ство
Минаха всички
Зачатия
Рождества
Сватби и
Смърти
Сега съм
Спазъм на вода
Сега съм
Само
„Преди“ и „След“
Сега съм
Вселената.

Приключение в Египет

Нуждата да ти принадлежа
Е прост колониализъм
Нуждата да ми принадлежиш
Е еволюирала култура
Виж, желанието да разполагаш
С мен
Съсредоточва буквите в
Хеопсова пирамида
Най-отгоре твоето „Х“
Под което е коленичил
Целият азбучен ред
Най-отдолу
„Я“ е ключът
На папируса.

Против уроки

Посочи ми Господи
Пътека
Не по-мека
От на любимите ти мечета
Само толкова
Без посока
Да не се увличам
Без поляни
Да не спирам
Не по-мека
Не по-цветна
Не по-звездна
Застели я с кожата ми
Да я стъпча
Хайде да плюем на нея
Господи
Против уроки
И после хайде да се любим
Сред съмналите
Кокичета.

Малко гробче за минали работи

Да си сам
С пътя си
Е повече от всякаква
Компания
В Не-битието
Битува Възможното
Имам си там
Малко гробче

За минали работи
Причакват го като
Демони щастие
Него –
Невъзвратимия.

Граница

Лъжа са всички приказки
За свободата ти
Искам да съм безпощадна
В прелъстяването
Да се страхуваш
Косъмче да мръднеш
Да не се разпръсна
Да си примрял
Далеч преди
Да те докосна
Да нямаш
Друга воля
От вмълчаването
Безумен
Да си просветлен
И туй да е достатъчно
За тук и за отгатык
Ще спреш или
Ще продължиш
Все тая
През мен
Минава
Границата.

Мили мой

Още съм по Пътя
Към Теб
Мили мой
Още съм по Пътя
Колко е дълъг
Не зная
Мили мой
Има ли край – също.

П-освещение

на тате

Не си се разположил
Излегнал си се
В сърцето ми
И ми причиняваш
Задух
Но за никаква държавна мисия
Никакъв спешен случай
Никаква вселенска помя
Няма да те изплюят
Камерите му
Защото иска
Да е наивно
До края.

Потопих бъдещето

Потопих бъдещето
В дълбоката
Забрава
Ще бъдем с теб
Мили мой
В призрачния Титаник
Без изобщо
Да сме отплавали.

Тук прекъснах мама

Никъде не съм била
Никъде не съм
Никъде няма да бъда
Цепка в
Леещия пясък
Тук навремето
Прекъснах мама
Сега е мой ред –
Да раждам.

Примитивен свят

Ти!

Отнеси ме в кошарата.

Прибери ме в твоя примитивен свят

на хора и животни
с всичките им паразити,
потънали в интимна тор
и дишане.

Ако от нещо има нужда
нищото ми,
било е това – да се разлагам
на прости вещества –
луна и слънце,
и вода,
оттам насетне
да тичам светлина,
да се изтичам,
поливам и да давя,
докато не възкръснат
дробовете на Земята
и не задишат
като живи дракони
забравените сухи дворове
на моя стар баща.

**ИЗБРАНИ ПЪТИЩА
НА Б(Л)УДСТВОТО**

2009

Лични апокрифи – на една само-(при)-звана будистка

Будист-ка

Добре съм
Мъката ми се отразява
Великолепно
Будуването (от Буда)
Гладуването (от гладка)
Жадуването (от j'adore – обожавам)
И всички съвременни форми
На предателство
Винаги съм я умеела
Да ме вземат дяволите
Самоиронията
Блести ми косата
Хубавей
Не те изкушавам
Дължа ти студа и горещината
Но наистина няма дрехи
За мен сега
Когато съм Никоя –
Самата Божия
Куртизанка.

ГОДИНАЧЕТА И РОЗИ

2012

Великден

Пътищата тихи

Нищо не снове

Никой не пътува

Няма накъде

Няма за какво

Телата да бленуват –

Разпнахме един

Няма за къде

Душите да се бутат –

Взе си Го Отец

Догодина ние

ПАК ще Го кълнем

ПАК ще Го разпънем

ПАК ще Го ядем –

ПАК

ВЕЛИКДЕН

Нагоре/Надолу

Младите –
да се обичат –
на върха на Планината –
където няма залези –
а Изгревите влачат –
с алени намордници –
напред и наобратно –
колкото си искат –
всички графици –
в самозабрава –
и краят стърже бавно –
по нанадолнището сладко –
и сграбчва чак накрая –
и отпосле „себе“-то си –
разглобеното съзнание –
лице-в-лице –
е вече –
изненадващо и окончателно –
със старческата ПЪЛНА ЖАЛ –
по невъзможното –
изкачване обратно

Вишнев Вишну

Когато Слънцето
Го раждат,
идва този цвят –
вишневото му сърце –
Вишну
поема въздух
и издишва буквата на любовта –

само за 1 минута важи,
както всеки сън –
точно по размера, всъщност,
е на моя малък
ВИШНЕВ СВЯТ

Топла свръзка
Върховете остават
и след хората –
но и хората ги има
без върха –
всяко е само за себе си –
и част –
а ти –
полека НАУЧАВАШ,
че си несигурната и едничка
топла свръзка
между тях

Ето това е
Да разпери ръце –
без да разпери ръце –
да полети –
без да полети –
И
да пристигне –
без да пристигне –
ето това е –
МИЛОСТТА –
никога да не си иде

Още малко

на Ели

Можеш
да ме прегърнеш
още малко повече
отколкото преди
отколкото бе вчера
от миналата седмица
от миналото лято
от миналите ни животи
съвсем малко повече
отколкото
предишните любви –
ако ги преживееш
всичките закуп –
И ЕДНО ТУПТЕНЕ
СВРЪХ.

Успение

на Ели

Тогава
ще се съблека
ще се среща
ще се изкъпя
ще легна
ще умра
тогава ще го измисля
тогава ще го чета
ТОГАВА
ще го обичам –
В РЕАЛНОСТТА.

Като кутре

Постигнах безсрамието
и радостта
да пишкам гола
където ми падне –
из тревата –
като кутре –
и после замигам околоръст
докато се очистя сама –
като слуга –
който пълзи и лиже
пред тъмничаря
на лудостта –
МИСЪЛТА СИ.

Един цял ден

на Рали

Един ден
през целия ден
вдишвах чрез теб
облъчвах чрез теб
гледах чрез теб
промълвах чрез теб
пирувах чрез теб
страдах чрез теб
загинах ЧРЕЗ ТЕБ –
и днес чрез теб
ще простя –
САМА НА СЕБЕ СИ –
че те създадох –
неродената ти мечта.

Извън цикъл

Отдавна не съм в цикъл –
отпреди ледниковия период –
и не принадлежа на Самсара –
защото тогава я нямаше мисълта
да ме привърже за нея –
така си и останах –
не-пре-родена.

Меко куче

на П.

Меко започва този ден
Луната меко се свива
Меко слънцето я завива
Меко от постелята им излиза
Меко в очите ми се измива
 Меко гледам
 Меко дишам
 Меко стъпвам
 Меко вървя
 Голямото куче
 Меко лае
 Меко ще ме ухапе
 Меко кървя
 Меко огня
В меките ти длани
Твърдост е участта
на водата им –
срещу всичкия пламък.

Произход на видовете

на мама и тате

В такъв извънреден розов ден
при едновременно наличие
на не-обятното
произхождат розовите пингвини.

Не е редно
и никой друг не излиза.
Носят ме в розовите си утробы –
трептя и извънредно смърдя
на розов перлин зародиш,
който ловците на щастие
търсят не където трябва.
Като такъв ми е отредена
спецеибрионална служба
да пълзя кръга
на полюсите Ин и Ян –
поне докато трае
безкрайното и непосилното ми
извънредно
розово приближаване
към междувидовия екземпляр
на пеленачето –
за което мама и татко мислят,
че по обичайния ред
са го създали.

Диета на мълчанието

Преди точката не пишеш нищо
След точката оставяш на въображението им
При тежка мисловна зависимост
Да се започне постепенно
с многоточие.

На-ни-на

Скърцат всички стави –
и ми пеят –
На-ни на, детенце,
на старата круша
насред дядовия двор –
хотелски комплекс „Свети Петър“.

Условна надежда

на Калина

БЪДИ СИГУРЕН,
че когато
това нещо
е при теб,
то вече няма да е.
Това му е прелестта.
Ти ще създаваш каквото и да е,
аз ще съм където и да е,
то ще е каквото си е –
неуловимостта е свещеният принцип на Вечността.
И лекият полъх от Океана, когато ти си Вътрешността –
УСЛОВНАТА НАДЕЖДА за Любовта.

Годиначе с роза

на Тошо

Чувам Раздялата

(с теб)

как минава

(през мен)

като тълна поклонници

през Божия храм –

без да ме е питала

шумно и нахално –

също както Срещата

(със други)

тъпче пред олтаря

още по-неканена –

през тамян и рози –

все са ми еднакви –

чак 40-то на Потопа

като мине –

и маслинките покълнат,

ме възкачва гълъбът

и вием –

СЛЕД ГОДИНАЧЕТО ВЪЛЧИЦИ СЪЩИ –

от всевиждащите

ВЕРНИ РАМЕНЕ

на кръста –

дирим те

ЯНА

Това ли бе?

Да видя

Как наесен

Градината прецъфтява

А карамфилите избуяват

В една литературна

Илюзия –

Веднъж на столетие

Когато залязва вълната

А извивката ѝ

Одушевява ръката ми

И се осмелявам

Да я изкажа

Поезията е моите хриле.

Минах 11 океана,

за да уча

Немотата

12 – цялостен и свършен цикъл,

след който ...

няма смисъл!

От мен

по малко немота,

от теб, приятелю,

по малко,

и паметна носталгия,

че всичко сме

си казали.

Яна Рашева-Мерджанова

Яна Рашева-Мерджанова е родена през 1963 г. в гр. Елхово, Ямболско.

Педагог и философ, тя е професор в Софийски университет „Свети Климент Охридски“ и доктор на педагогическите науки. Автор е на над 25 научни интердисциплини монографии и учебници.

Поезията за Яна е наносният пясък в реката на живота. „Океани“ споделят стихове от 11 поетични книги през годините – от „Глупашки изповеди“ 1996-та, „Неорисана“, „Душата на бис“, „Ела да видиш нещо“, „Насред фразата“, „Под нулата на кантара“, „Лунарна възраст“, „Бънджискокове“, „Избрани пътища на б(л)удството“, „Майчин нощник/Примитивен свят“, до „Годиначета и рози“ 2012-та и сегашното смирение пред могъщото неизречимо, сегашната патетна носталгия по интимното изговорено, неизменното благоговееене в мълчаливия фин жест на стиха.

